

Lord Lister

genaamd
De groote

Raffles
Onbekende.

No. 98

Baxter voor de rechtbank

10 cents.
België 25 Centimes

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De aankomst te Monte
Carlo.

De „Riviera-express” snelde door de duisternis en sneed snuivend als een brieschend renpaard door de voorjaarslucht van de Riviera-di-Ponente.

In een der coupé's eerste klasse heerschte een vaag schemerlicht. Het groene scherm was over het glas getrokken, zoodat men de kleur der roodfluweelen kussens nauwelijks kon onderscheiden.

Men had de venstergordijnen dichtgetrokken en de zijdeur gesloten, zoodat een gezellig hokje was ontstaan.

Nu en dan ratelde de trein door een der vele tunnels, waardoor de expres tusschen Marseille en San Remo passeeren moet; men kon dit duidelijk bemerken door het doffe geluid, dat door de tunnelwanden werd weerkaatst.

In de beide hoekplaatsen van de coupé zaten, als eenige passagiers, twee heeren tegenover elkander, wier gelaatstrekken echter niet te onderscheiden waren, omdat zij hunne

Raffles 98.

reispetten diep over de ooren getrokken hadden.

Eerst toen de oudste van hen opstond om de lampekap een weinig terug te schuiven — eerst toen kon men het scherpgeteekende gezicht herkennen.

Het was dat van John Raffles, alias Lord Edward Lister, de held dezer serie verhalen en zijn secretaris Charly Brand, die in den anderen hoek zat, en vast scheen te slapen.

Lord Lister wierp een lachenden blik op zijn jongen secretaris en nam de Fransche courant weer in de hand, om daarin zijn leetuur voort te zetten.

De trein snelde onafgebroken voort. De stilte, die in de coupé heerschte, werd slechts nu en dan door een ritselend geluid afgebroken, als Raffles de courant omkeerde.

Plotseling werd Charly Brand wakker. Hij had eenige oogenblikken noodig om te bedenken, waar hij zich bevond.

Eindelijk vroeg hij: „Heb ik geslapen, Edward?”

Raffles legde de courant neer en antwoordde lachend:

„Wel neen, Charly, hoe kom je bij die veronderstelling? Je hebt alleen maar je oogen dicht gehad. Drie uur aan één stuk. Het was het beste, wat je doen kondt.”

„Duurt de reis nog lang?” vroeg Brand.

„Waar zijn we ergens?”

De Groote Onbekende keek op zijn horloge.

„Nog ongeveer tien minuten”, zeide hij.

Brand schikte zijne kleeren wat te recht en vroeg:

„En dan?”

„Dan zijn wij in Monte-Carlo,” antwoordde Raffles, „waar het grootste speelhol van de wereld is. Wij zullen daar voorloopig blijven. Meer kan ik je op het oogenblik nog niet zeggen.”

„Heb je dan geen vast plan gemaakt?” vroeg de jonge secretaris.

„Neen,” luidde het antwoord, „alleen ben ik voornemens mij in jouw gezelschap te amuseeren en mijn goeden vriend Baxter eenige weken tijd te geven om weer op verhaal te komen. Want als ik in Londen ben, heeft hij weinig rust en dan lijkt het hoofdbureau van politie veel op een kippenhok, waarin de haan het hardste kraait, niettegenstaande hij steeds den grootsten angst heeft!”

Over die vreemde vergelijking moest Brand lachen.

„Je hebt gelijk, Edward,” zei hij. „Ik geloof, dat Baxter voor de vacantie, die jij hem geeft, nog meer dankbaar zal zijn, nu je hem uit beleefdheid hebt medegedeeld, dat je voor plezier op reis gaat.”

Lord Lister begon ironisch te lachen en zei:

„De brave man moest toch weten, dat ik Engeland voor eenige weken verlaten heb; hij amuseert zich dan beter gedurende zijn verlof.”

Brand fronste de wenkbrauwen en vroeg:

„Ben je dan niet bevreesd, dat hij ons hierheen zal volgen om je in handen te krijgen?”

De Groote Onbekende begon spottend te lachen.

„Heb daarvoor geen zorg, Charly. De hoofd-inspecteur van Scotland Yard is heel blij, wanneer ik mij zoo weinig mogelijk met hem bemoei, want ik vermoed, dat hij door de laatste blamages tamelijk gedwee geworden is.

„Hij moet eindelijk toch eens inzien, dat

zijn pogingen om mij in handen te krijgen, vruchteloos zijn. Het zou er ook wel erg voor mij uitzien, als ik niet slimmer was dan zóó'n ezel.”

Toen zijn jonge vriend hem hierop antwoorde wilde, kwam Raffles hem voor met de woorden:

„Laat ons dien stommeling maar met rust laten, Charly.”

Brand schoof nu het gordijntje van het portierraam omhoog en tuurde uit het venster, om de omgeving te verkennen.

In de verte zag men reeds de lichten van het station. De trein begon nu langzamer te loopen en het stooten der waggons bewees, dat men reeds over de wissels reed.

Het luiden der stationsklok werd nu duidelijk hoorbaar. . . .

Raffles stond op en zei:

„Het wordt tijd, dat wij ons gereed maken, Charly, wij hebben de reis volbracht.”

Hij deed zijn lichte zomerjas aan, verwisselde zijn reispet voor een soepele witte panama en haalde de beide jachtleeren handkoffers uit het net.

Thans liep de Riviera-express het station binnen.

„Monte Carlo! Monte Carlo!” riepen de conducteurs, terwijl zij langs den trein liepen en de deuren der coupé's openden. . . .

De trein stond stil. Een dikke rookwolk steeg op uit de pijp der locomotief.

Er stroomde een bonte menigte menschen uit de waggons. Spoorwegbeambten, kruiers, passagiers en hotelbedienden liepen door elkaar.

Lord Lister en zijn jonge vriend waren de laatsten, die het perron verlieten.

Buiten het station gekomen nam de Lord een taxi en gaf den chauffeur de beide handkoffers.

„Naar hotel Miramar!” zei hij.

„Please sir,” antwoordde de man, die in zijne passagiers dadelijk Engelschen herkend had en de gelegenheid waarnam om met zijn opgeraapte Engelsche uitdrukkingen te pronken.

Terwijl zij over den „Boulevard du Czarewitsch” reden, wendde de Groote Onbekende zich nog even naar zijn jongen secretaris, die geamuseerd naar de groote drukte, die hier heerschte, keek.

„Het is weliswaar mijn gewoonte niet, Charly,” zei hij, „je instructies te geven vóórdat het noodig is, maar dezen keer moet ik

een uitzondering maken, want — onze omgeving noodzaakt mij daartoe."

Brand werd uit zijn aangename droom opgeschrikt. Hij begreep het niet en vroeg:

"Onze omgeving?.... Vrees je dan eenig gevaar?"

John Raffles keek hem aan met een blik, waarbij de jonge man zich niet zeer behagelijk gevoelde.

"Niet voor mij zelve," antwoordde Lord Edward, „maar voor jou, Charly. Want ik begriep zeer goed, hoe spoedig je onder den indruk zult komen van de helsche bekeringen van Monte Carlo. Dat gaat ieder zoo, die de Riviéra bezoekt. De genogens der speeltafel lokken als een sirene."

Brand maakte een afwijzende beweging.

"Meen je dus, dat men hier voorzichtig moet zijn?" vroeg hij.

"Dat wilde ik er juist mede zeggen, beste Charly," antwoordde Raffles.

De jonge man begon te lachen en hernam:

"Ik vrees Edward, dat je den spot met mij drijft en mij bang wilt maken. Zou het hier gevaarlijk voor ons zijn — hier, waar de geheele wereld te zamen stroomt om zich aan uitspanningen en genot over te geven?"

Lord Lister scheen zich bezorgd te maken over den twijfel van zijn secretaris. Uit zijn stem klonk de korte, bevelende toon, dien hij gewoonlijk slechts zelden aan zijn jongen vriend en secretaris liet hooren.

"Maar ik moet je toch verzoeken," zei hij, „om rekening te houden met mijn ondervindingen, en mijn raad op te volgen: Monte Carlo is veel gevaarlijker dan Parijs, Londen, Berlijn of Rome. Want juist doordat het publiek te Monte Carlo alleen bestaat uit welgestelde menschen, hebben de grootste waaghalzen en gevaarlijkste misdadigers van het Vasteland zich hier gevestigd om hun praktijken uit te oefenen."

Toen Brand nog steeds niet overtuigd scheen, voegde Raffles er nog bij:

"Wees er van verzekerd, Charly, dat nergens op de wereld zulke enorme sommen worden omgezet als in dit kleine nest. Het gaat hier steeds om millioenen en nog eens millioenen! Hier verzinkt alles in den poel der grootste weelde. Hier viert het geld hoogtij. Iedere voetbreed grond is hier niet alleen met goud, maar ook — met bloed overgoten! Want, Charly, de geschiedenis van alle volken en tijden leert ons, dat naast de grootste uitspanningen steeds... de misdaad staat."

Brand haalde diep adem en keek den Grootten Onbekende aan.

"Wat zou ik te vreezen hebben, Edward, nu jij bij mij bent?!" vroeg hij.

Hij had deze woorden in kalmte gezegd, maar er lag zulk een onbegrensd vertrouwen in Lord Lister in opgesloten, dat deze onwillekeurig begon te lachen.

"Je hebt gelijk, Charly!" gaf hij goedig ten antwoord. „Als je in mijn nabijheid blijft, zal ik alle gevaar wenden."

De auto hield nu stil voor het hotel, waaruit een zee van electrisch licht op het asphalt straalde.

Lord Lister en zijn jonge secretaris traden de vestibule binnen. Een der bedienden droeg hun handkoffers.

Raffles ging naar het kantoor aan de linkerzijde, waar de boekhouder zat en zei:

"Ik wensch voor onbepaalden tijd drie kamers op de eerste étage met uitzicht op den boulevard. Kan ik die krijgen?"

De boekhouder maakte een buiging, terwijl hij antwoordde:

"Jawel, mijnheer, u treft het uitstekend. Hedenmiddag zijn op de bedoelde étage juist drie kamers vrijgekomen; toevallig zijn dat de eenige vertrekken, die wij beschikbaar hebben!"

De Groote Onbekende haalde uit zijn portefeuille eenige banknoten, legde die op de tafel neer en zei:

"Ik ben gewend, altijd een week vooruit te betalen. Zend mij dus binnen een half uur de kwitantie, liefst met den op deze étage dienstdoenden kellner, opdat ik hem eenigszins op de hoogte kan brengen met onze levenswijze. Hier zijn de reçu's voor onze reiskoffers, die nog aan het station zijn.

"Ik hoop, dat gij er voor zult zorgen, dat ze zoo spoedig mogelijk boven zijn."

"Ik zal er voor zorgen, mijnheer!" luidde het antwoord.

Raffles keek een oogenblik voor zich heen. Daarop zei hij:

"Nog ééne vraag: — ik heb eigenaardige gewoonten tegenover de hotelgasten, die naast mij logeeren en hoop, dat er voor gezorgd wordt, dat ik niets onaangenaams van hen te verduren heb!"

Een geruststellend lachje kwam op het gezicht van den Franschman toen hij antwoordde:

"Ik meen u te kunnen verzekeren, mon-

sieur, dat u zich daarover niet bezorgd behoeft te maken.

„De vertrekken naast u worden reeds sedert twee maanden bewoond door een jongen Russischen aristocraat, behoorende tot den voornaamsten adel van St. Petersburg, die bij den aanvang der revolutie uit het land geweken is.”

Raffles scheen opmerkzaam te luisteren, bekeek zijn goed verzorgde nagels, en zei na eene korte pauze: „Dat is interessant voor mij. Geruimen tijd geleden heb ik een ganschen winter te St. Petersburg, thans Leningrad, doorgebracht en herinner mij nog met genoeg de feestelijkheden in den wintertuin van den Czaar. Het zou dus mogelijk kunnen zijn, dat ik dien heer persoonlijk of bij naam ken.”

De woorden „winterpaleis” en „Czaar” klonken den boekhouder nog in de ooren. Zijn hoogachting voor de nieuwe gasten steeg daardoor aanzienlijk en hij zou het zich nooit

vergeven hebben, als hij van deze gunstige gelegenheid geen gebruik had gemaakt, om hun alle mogelijke diensten te bewijzen.

„Als de naam van dien heer u interesseert” — zeide hij... „ik meen van dien jongen aristocraat... diens naam is Vorst Tscheraneff.”

Lord Lister hief zijn hoofd op.

„Ivan Tscheraneff — dien ken ik en het verheugt mij, dat ik hem hier, na tien lange jaren, weer aantref. Wees nu zoo goed ons naar onze vertrekken te laten geleiden.”

De boekhouder riep den piccolo, die in zijn blauwe jasje met koperen knopen, nog steeds bij de handkoffers in de nabijheid stond, en gaf hem de noodige bevelen.

Daarop verliet de elegante vreemdeling, die niet eens naar den prijs van de kamers gevraagd had, met zijn begeleider het kantoor.

Hij had klaarblijkelijk de diepe buiging van den boekhouder niet opgemerkt. Raffles hield niet van die overdreven onderdanigheid.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een interessant persoon.

Terwijl zij met de lift naar boven gingen, bewaarden beiden het stilzwijgen, totdat de piccolo de handkoffers in een hoek van de kamer had neergezet en de deur achter zich dicht getrokken.

Raffles deed de deur nu op slot en trok de zware zijden gordijnen, die voor de vensters hingen, dicht. Daarna ontdeed hij zich van zijn jas en hoed, nam een kleine revolver, die

hij op reis steeds bij zich droeg, uit zijn achterzak en legde ze op het schrijfbureau.

Nu onderwierp Raffles het geheele vertrek aan een nauwkeurig onderzoek. Niet dat hij vreesde dat hier of daar een vijand verborgen kon zitten, maar het was zijn gewoonte, om elken schuilhoek, welke het vertrek in tijd van nood kon opleveren, te onderzoeken. Nimmer verzuimde hij dit en steeds had hij

er zich wel bij bevonden, daar het hem reeds verscheidene keeren te pas was gekomen. Brand volgde zijn voorbeeld en keek ook nauwkeurig overal rond.

Het scheen, dat de vertrekken volkomen aan het verlangen van Raffles voldeden, want hij knikte eenige malen tevreden met het hoofd en stak een sigaret op.

Charly Brand begon het zich nu eveneens gemakkelijk te maken. Hij ging in een fauteuil zitten, stak ook een sigaret op en keek naar zijn vriend, die met de handen in de zakken op en neer liep.

Plotseling bleef hij bij zijn jongen secretaris staan; een ironisch lachje kwam op zijn gezicht.

„Je bent natuurlijk nieuwsgierig, hè Charly,” zei hij, „om te weten hoe ik in kennis ben gekomen met vorst Tscheraneff. Ik zal je nieuwsgierigheid nu bevredigen.

„Het was nog vóór dat ik kennis met jou gemaakt had; het was een interessant tijdstip van mijn leven.

„Ik had destijds per auto een wereldreis gemaakt en kwam op de terugreis door Azië en ook door Rusland.

„Ik bleef een paar maanden te Leningrad, destijds nog Petersburg om uit te rusten van de vermoeienissen der reis en tevens om op beter weer te wachten; want wij bevonden ons destijds midden in den winter en alle wegen lagen vol sneeuw.

„Te Petersburg woonde ik onder den naam van Lord Delmore, werd daar weldra geïntroduceerd in de voornaamste kringen en leerde ter gelegenheid van een hofbal in het winterpaleis den jongen vorst Tscheraneff kennen.

„Ik herinner mij nog, dat hij een der voornaamste edellieden was, die fabelachtige rijkdommen bezat.

„Hij was een kalm en terughoudend persoon, maar dat was misschien juist de oorzaak waardoor wij ons tot elkander aangetrokken voelden. Wij werden vrienden en zodoende vernam ik uit zijn eigen mond, dat er slechts weinig reden voor bestond om hem wegens zijn groote rijkdommen te benijden.”

De Groote Onbekende hield een oogenblik op, stak een versche sigaret op en begon te rooken.

Daarna ging hij in een fauteuil tegenover Brand zitten en ging voort:

„Ivan Tscheraneff beminde de prima-ballerina van het corps-de-ballet van den keizerlijken schouwburg.

„Hij beminde haar met al den gloed eener eerste liefde en was vast besloten haar te huwen.

„Toen ik den jongen aristocraat leerde kennen, duurde die verhouding reeds drie jaren. Maar deze drie jaren waren voor hem jaren van een onafgebroken strijd tegen zijn bloedverwanten, die het nooit zouden dulden, dat een lid hunner familie een danseres zou huwen!

„Toen zij eindelijk overtuigd werden, dat hun verzet dit huwelijk op den duur toch niet zou kunnen verhinderen, beproefden zij den jongen man krankzinnig te laten verklaren, om hem daarna in een gesticht te laten verplegen, zoodat hij natuurlijk geheel van de wereld afgesloten was.

„Je ziet nu wel, dat de jonge man in een gevaarlijke positie verkeerde!”

Brand had aandachtig geluisterd.

„En hoe liep de zaak verder af, Edward?” vroeg hij.

De Lord mikte de asch van zijn sigaret in het aschbakje en zei:

„Zij nam dadelijk een gunstige wending, toen ik tusschenbeiden trad en den vorst aanbod om hem behulpzaam te zijn. Ik kan je nu niet meer zeggen, hoe ik de zaak destijds heb aangepakt. Het zij je voldoende te weten, dat het mij gelukte de waakzaamheid der bloedverwanten te verschalken en den vorst de mogelijkheid te verschaffen om zijn aangebedene weer te kunnen ontmoeten.

„De ondertrouw had in het geheim plaats, en acht dagen voordat ik Petersburg verliet, traden zij in het huwelijk, geheel overeenkomstig de voorschriften der wet. Je zult je de verbittering der familieleden waarschijnlijk wel kunnen voorstellen!”

Brand haalde diep adem, begon vroolijk te lachen en zei:

„Dat was een goede daad van je, Edward, en ik kan begrijpen hoezeer je je verheugt den jongen vorst nu weer te ontmoeten. Zijn vrouw zal hier zeker ook wel aanwezig zijn; denk je dat ook niet?”

Met een heftige beweging wierp lord Lister zijn sigaret in het aschbakje.

„Nee, my boy, dat is zij niet,” antwoordde hij, „want reeds een half jaar daarna overleed zij plotseling! In de salons van St. Petersburg werd beweerd, dat de verbitterde bloedverwanten haar hebben laten vergiften!”

Brand was bleek geworden.

„Vergiftigd!” mompelde hij in zich zelf, en

in zijn oogen zag men een blik van medelijden.

„Dat is verschrikkelijk! Wat moet de arme man daaronder geleden hebben!”

De Groote Onbekende stond op en liep in het vertrek heen en weer.

Na eenige oogenblikken bleef hij weer staan, keek zijn jongen vriend aan en hernam:

„Drie maanden lang heeft hij gevaarlijke hersenkoortsen gehad en voortdurend geïjld. Toen hij eindelijk langzaam weer beter werd, ging hij naar zijn bezittingen in de Krim, waar hij eenzaam en slechts met de herinneringen aan zijne echtgenoot voortleefde.

„Nu, na verscheidene jaren, hoor ik voor het eerst zijn naam weer noemen.”

„Dan schijnt het, dat hij het verdriet over het verlies van zijn geliefde vrouw eindelijk toch te boven is gekomen,” zei Brand, „want anders zou hij zich geen volle drie maanden te Monte Carlo ophouden.”

Lord Lister haalde de schouders op.

„Of misschien is het een nieuwe poging om zijn wanhoop te verdrijven,” zei hij.

„Ik kan mij natuurlijk wel vergissen — maar ik geloof, dat karakters, zooals dat van hem, zulk een groot verlies nimmer te boven komen.”

Lord Lister sprong op, schoof den grendel van de deur, stak zijn handen in de zakken en begon weer in het vertrek heen en weer te loopen.

„Wat mankeert je toch?” vroeg Brand. „Je bent zoo onrustig!”

„Er komt iemand aan!” luidde het antwoord.

Men klopte aan de deur en toen Lord Lister „binnen” riep, kwam de kellner met een diepe buiging en den wensch „goeden avond mijneheeren”, binnen.

Hij wendde zich tot Raffles en zei:

„U hebt mij laten ontbieden om mij eenige bevelen te geven.”

„O ja, dat is ook zoo,” antwoordde Raffles, „wij wenschen hier zooveel mogelijk rust te hebben en willen geen bezoekers, wie dan ook, ontvangen, dan nadat wij weten wie het zijn. — Ik verzoek u er voor te zorgen, dat gedurende onze afwezigheid niemand in deze vertrekken komt. Ik heb verschillende belangrijke documenten, die ik niet gaarne zou willen missen. — Gedurende ons verblijf alhier houd ik de sleutels van de kamers in mijn bezit. Hebt ge mij begrepen?”

„Zeer goed!” antwoordde de kellner. „Mijn-

heer kan er zich op verlaten, dat zijn bevelen opgevolgd zullen worden.”

„Hebt gij de kwitantie bij u?” vroeg Raffles nu.

„Jawel mijnheer,” antwoordde de kellner en gaf den gast het strookje papier.

Raffles keek vluchtig de kwitantie in en gaf den kellner een fooi.

Deze maakte een buiging en zeide:

„Ik dank u beleefd en ik geef mijnheer de verzekering, dat — —”

Lord Lister maakte een afwijzende beweging, zeggend:

„Het is goed. Zorg er vooral voor, dat aan mijn wensch voldaan wordt.”

Daarna ging hij voor het schrijfbureau zitten en schreef:

„Lord Algernon Delmore, luitenant bij het lijfgarde-regiment van Zijne Majesteit den Koning van Engeland, eigenaar van het landgoed Blackwater-Castel in Zuid-Wales, is hier voor een langdurig verblijf aangekomen, begeleid door zijn broeder Sir Charles Delmore.”

Toen hij dit geschreven had, stond hij weer op en gaf het geschrevene aan den wachenden kellner.

„Ziehier,” zei hij, „dit is voor de politie. Aldus kunt ge ook onze namen in het vreemdelingenboek doen inschrijven. Breng ons ontbijt morgenochtend om tien uur in het aangrenzende vertrek.”

„Uitstekend, uwe Lordschap!” zei de kellner en verliet daarop zwiingend het vertrek.

Gedurende dezen ganschen tijd had Brand stil gezeten; thans leunde hij met zijn hoofd tegen den stoel en haalde eenige malen diep adem.

„Je hebt een eigenaardige manier om met kellners om te gaan, Edward!” zei hij.

Lord Lister begon te lachen en streek Brand met zijn hand over het hoofd.

„Dat is niets dan eenige oefening, Charly,” zeide hij. „Maar nu moeten wij ons toilet een weinig in orde brengen en dan naar de eetzaal gaan. Ik denk, dat je het wel met mij eens zult zijn, dat na onze lange reis een goed souper en een glas wijn ons wel zullen smaken.”

Raffles en Brand bogen zich over de inmiddels gearriveerde koffers en haalden daaruit elk hun rokcostuum te voorschijn.

Zij begaven zich nu naar hun eigen slaapkamer en na een kwartier ongeveer kwamen beiden daaruit te voorschijn, opgefrischt na het scheren en zorgvuldig toilet maken, zoo-

dat niemand het hun meer kon aanzien, dat zij pas een lange en vermoeiende reis achter den rug hadden.

DERDE HOOFDSTUK.

Contrasten.

Het Casino van Monte Carlo:

Een dichte menschedrom uit de verschillende werelddeelen. . . . Officiëren in burgerkleeding, met scherp geteekende gelaatstreken en militaire houding, — gemoedelijke, steeds goed geluimde Hollanders, — hoffelijke Franschen met een monocle voor het linkeroog, — stijve Noren — levenslustige, gesticuleerende Italianen.

Daar tusschenin een millionnair uit New-York, met plompe lakschoenen aan en naast dezen een Braziliaan, met het gebruinde gezicht van het Zuiden.

In gindschen hoek een paar Turken, wier hoofdbedekking, de roode fez, een contrast vormt met hunne zwarte rokken; daartegenover een bewoner van Montenegro met een inbrekersgelaat, voorts een kleine Roemeniër, wiens zwart haar wedijvert met den glans zijner oogen. . . .

Daartusschen de ruischende zijden japonnen, de zachte lijnen der marmerblanke schouders uit de gedurfde décolleté's. Smachtende oogen — roode lippen — diepe mannenstemmen — het gelach der dames — alles op half luiden toon.

De diamanten schitteren en schieten vonken in telkens andere kleuren. De ontelbare elektrische lampen, die een zee van licht op de speeltafels werpen en de stapels goud nog meer doen schitteren, brengen iederen bezoeker dadelijk in een waren roes.

„Messieurs, faites votre jeu!” Het klinkt gedempt, maar toch worden de stemmen der croupiers gehoord door het dringen, schuiven en haasten heen.

Aan de groene tafel heerscht een buitengewone drukte.

Hier loopen heeren met sombere gezichten, ginds anderen, die zegevierend lachen.

Beroeps- en gelegenheids-spelers staan naast elkander. — — —

Wij zijn hier in het paleis van een koning, den koning van het groene laken, de verblijfplaats van den speelduivel.

Het verblijf is zijner waardig; de glans van het goud, dat hier van hand tot hand gaat, dat wellustelingen en doordraaiers tegemoet rolt en uit de zakken verdwijnt van den man, den huisvader, die slechts één enkele maal, om toch ook eens even zijn geluk te beproeven, heeft gespeeld, maar al verliezende door den speelduivel wordt bezeten, die glans wordt weerkaatst in de ontelbare spiegels aan den wand, in elke facet van de wiegelende kristallen aan de elektrische kronen aan het plafond, in de sombere glans der oogen van hen, die voor zich uitstaren, wanhopig, omdat zij niet weten wat te zullen aanvangen, nu zij tot den laatsten stuiver hebben verspeeld.

De zalen zijn zinnenbetooverend en er gaat een geheime suggestie uit van de lange tafel in het midden, waaromheen zich een bonte menigte verdringt, elkander als het ware benijdend om de ingenomen plaats, alsof men niet spoedig genoeg zijn zuur verdiende penningen kan kwijt raken.

Iedereen, jong en oud, wordt er door bevangen. Men weet niet wat het is, maar het is er. Het is er die geheimzinnige bekoring, die weelderige atmosfeer, die onze hersens in gloed zet en ons dingen doet doen waarvan

wij op klaarlichten dag met de nuchtere werkelijkheid om ons heen, spijt hebben.

Het is warm in de zalen, maar niemand denkt er aan de benauwde atmosfeer, waar de parfums der dames niet altijd in staat zijn de geur van transpireerend menschevleesch te verdringen, te ontvluchten en verademing en verpoozing te zoeken op het terras, het wonderschoone terras, waar de palmen staan te wuiven in den zoelen nachtwind, waar de branding van de blauwe Middellandsche Zee nauw hoorbaar een weemoedig lied zingt, en waar de duiven zoetjes zijn ingedommeld onder de vooruitstekende marmeren punten van het dak van het casino en waarvan nu en dan slechts een zacht gekir weerklinkt.

Niemand denkt er aan de opwinding en hitte binnen te ontvluchten en om te ruilen voor dit prachtig plekje op den aardbol, dat onder een gezegend klimaat een paradijs op aarde vormt, maar dat toch groote moeite heeft te concurreeren tegen de hel daar binnen, de hel, welke de mensch zich zelf heeft geschapen en waar hij zijn geld, zijn goed, ja vaak zijn bloed offert.

Iedereen, die dat leest, weet dat. En toch...

Als gij of ik daar morgen heengaan, waarheen richten zich het eerst onze schreden? Naar het terras, vanwaar men een schitterend uitzicht heeft op de baai met haar eeuwig blauwe golven?

Wij gelooven het niet. Wij, menschen, zijn allen hetzelfde. Ook wij zullen het eerst onze schreden richten naar de in een zee van licht badende zalen, die ons, stervelingen, aantrekken als de vlam der kaars den mot en wij zullen evenals dit insect onze vleugels schroeien en wij zullen van geluk mogen spreken, indien wij nog heelhuids den dans kunnen ontspringen.

Indien men begint met te verliezen, dan is nog niet alle hoop verloren. Dan vallen ons al spoedig de schellen van de oogen en draaien wij het groene laken reeds spoedig den rug toe. Maar o, weel indien wij winnen.

Dan krijgt de speelduivel ons zeker te pakken; dan spelen wij door, steeds maar door; wij zien reeds onmetelijke rijkdommen voor onze oogen schitteren en blijven spelen, zelfs indien de kans keert en wij gaan verliezen.

Wij spelen door in de hoop dat het geluk dat ons eerst toelachte, ons weer hare gunsten zal betoonen. Steeds grooter wordt ons verlies en, speelden wij eerst om winst te behalen, op het laatst moeten wij spelen in de hoop, ons verlies in te halen.

Soms gebeurt dit en als wij dan verstandig genoeg zijn, ons terug te trekken, dan zijn wij gered. Dan is de ontvangen les doorgaans krachtig genoeg om ons daaraan ons verder leven te doen denken, maar indien wij dan niet ophouden maar weer door gaan met ons geluk te beproeven en met heete oogen den loop van het kleine noodlotsknikkertje in de roulette blijven volgen, dan.... dan.... ja, dan behoeven wij slechts te kijken naar de talrijke graven op het kerkhof van hen, die op deze lachende plek der aarde niets beters wisten te doen dan een einde te maken aan hun leven, om te weten wat de toekomst voor zulk een ongelukkige verbergt.

En ook dit weet iedereen, die zich naar de speeltafel begeeft.

En toch....

En toch gáán wij! Zoo zijn wij, menschen, nu eenmaal allemaal.

Ook Raffles en Brand waren op weg naar de speelzaal.

Nadat Raffles voor zich en zijn vriend kaartjes had genomen, zonder welke niemand binnen gelaten wordt, trokken zij in de vestibule hun overjassen uit en gingen naar de speelzalen.

Zij aan zij liepen zij langzaam eerst door de roulette- en daarna door de trente-et-quarante zalen.

Terwijl men in de eerstgenoemde zaal met een inzet van vijf francs kan deelnemen, bedraagt de kleinste inzet in de trente-et-quarante zalen twintig francs.

Het beeld dat de speelzalen aanboden, was voor Lord Lister niets nieuws.

Hij had het reeds meermalen gezien en nooit goed begrepen, dat de groene tafel op alle menschen zulk een aantrekkingskracht kon uitoefenen, dat zij daar goed en bloed, eer en vermogen in de waarschaal zetten.

Het tegendeel was het geval bij Charly Brand; het scheen, dat de speelduivel zich reeds van hem meester had gemaakt.

Zijn handen begonnen te beven, zijn wangen gloeiden en uit zijn oogen sprak een onheilspellend vuur. Hij voelde het bloed heet door zijne aderen vloeien.

Raffles keek hem, terwijl zij langzaam door de menigte heendrongen, nu en dan zijdelings aan. Men bemerkte een goedig lachje op zijn gezicht, waaraan men kon zien, dat hij het verlangen van zijn vriend begreep en hem dat niet kwalijk nam.

Eindelijk bleef hij staan, haalde zijn portefeuille te voorschijn en gaf zijn vriend en

secretaris drie bankbiljetten, elk van 1000 francs.

„Zoo, Charly, vooruit, probeer je geluk nu maar eens.”

Brand keek nu eens naar de bankbiljetten en dan weder naar Raffles.

„Zal ik inderdaad — — bedoel je — — sta jij mij toe. . . .” stamelde hij.

„. . . . Te spelen,” voleindigde Lord Lister kalm; „dat spreekt immers van zelf. Of dacht je, dat ik je hier naar toe getrouwd had, alleen om je de bijeenkomst van eenige duizenden menschen te toonen en om je voor ieder gevaar te behoeden? Dan zou ik wel een slechte leermeester wezen!

„Nee, Charly — al wat de menschen klein en ellendig maakt, moet men zelf gezien en ondervonden hebben; eerst daarna is men in staat om zonder vreemde hulp den rechten weg te vinden.”

Hij zweeg eenige oogenblikken, alsof hij zijn vriend tijd wilde laten om over deze woorden na te denken.

Daarna vervolgde hij:

„En nu vooruit, Charly, probeer nu eens of je van deze 3000 francs nog een centime kunt overhouden. Als je dat gelukken mocht — dan heb ik respect voor je! Maar. . . . ik twijfel er aan.”

Charly Brand vouwde de banknoten op en stak ze met bevende handen in zijn vestzak. De speelkoorts scheen hem reeds bevangen te hebben nog vóórdat hij een der banknoten bij den croupier gewisseld had. . . .

„Zeker zal mij dat gelukken, Edward,” verzekerde hij, „zeer zeker. . . . ik heb een gevoel, alsof het mij zelfs niet moeilijk zou vallen de Bank te laten springen.”

De Grootte Onbekende begon te lachen en zei:

„Dat meenen alle menschen, Charly. — Als zij dat niet meenden, dan zou de Bank gerust kunnen sluiten. Maar in weerwil van dat alles maakt zij schitterende zaken.”

Op het gelaat van den jongen secretaris vertoonde zich een koortsachtige blos. Alsof er een nieuwe gedachte bij hem was opgekomen, hief hij opeens het hoofd op en vroeg:

„Zullen wij aan dezelfde speeltafel gaan spelen?”

„Wel neen, Charly,” antwoordde lord Lister, „dat zullen wij niet doen, want ik speel niet.”

Brand keek hem verwonderd aan.

„Wil jij niet spelen. . . . maar. . . . waarom ben je dan hierheen gegaan?” vroeg hij.

„Om jou plezier te doen en om je het karakter van de menschen te leeren kennen,” klonk het antwoord.

„Maar, verlies nu geen tijd meer; ik heb je immers niet medegenomen om je wijze lessen te geven, maar omdat je hier plezier zoudt hebben, door je in den stroom te werpen, die alle menschen medesleept.

„Ik heb nu andere bezigheden en verwacht je om elf uur, als de Bank gesloten wordt, in het restaurant de Paris, tegenover het Casino-terras.

„Als je op het plein komt, dan zie je in de verte de lichten reeds branden. Het is het voornaamste restaurant van Monte-Carlo, je kunt je dus niet vergissen.

„Tot elf uur dus! Dat zijn nog drie uren, dus tijd genoeg om de 3000 francs aan een der speeltafels te verdubbelen. . . . of te verliezen.”

Met een warmen handdruk scheidden zij van elkander.

Toen Lord Lister nog eens naar zijn jongen vriend omkeek, zag hij, dat deze juist een banknoot van 1000 francs liet wisselen.

De Grootte Onbekende lachte, klemde zijn monocle in het oog en ging met de grootste onverschilligheid verder door de zalen, gaf geen antwoord als hem het een en ander door een schoonen vrouwenmond werd toegevoegd en zorgde er wel voor, dat hij niet op de ruischende zijden sleepen trapt der aanwezige dames. . . .

De goudstukken rolden over het groene laken — de Bankhouders die de kapitalen, die in een minuut verloren of gewonnen werden, bijeenverzamelen of uitkeeren — het geluid van de roulette-machine werd gehoord, opnieuw vernam men den klank der goudstukken. . . .

Zoo is het leven in de speelzalen.

De Demon van Monte Carlo werpt tevreden het hoofd achterover. Zijn fonkelende oogen overzien het bonte gewemel der menschen, die een speeltuig zijn geworden van den Mammon.

Met eigen voeten vertrappen zij hunne belangen, omdat allen slechts door dezelfde gedachte. . . . geld — worden beheerscht.

Raffles glimlachte. Het geld minde hij niet om het geld zelf. Hij wilde het slechts om er goed mede te doen, om zijn levenswerk te kunnen voortzetten.

.

Het was ongeveer twee uur later, toen de

Groote Onbekende de speelbank verliet en langzaam de breede trappen afliep, om zich naar het Restaurant de Paris te begeven.

Toen hij, op zijn gemak zijn weg vervolgend, de Place de Casino schuin overstak, haalde hij een heer en eene dame in, die blijkbaar een meeningsverschil hadden.

De dame zeide met verheffing van stem:

„Ik kan maar niet begrijpen, hoe je er geoogen in kunt vinden iederen avond duizenden te verliezen! Je begaat een zelfmoord, mijn vriend. Of ben je misschien van plan om den eigenaar der speelbank, monsieur Blanc, nog eenige millioenen rijker te maken? Dat is een ondankbaar iets, want deze voormalige kellner zal ook zonder je medewerking den hongerdood niet sterven.”

De begeleider der dame scheen zich beter te kunnen bedwingen, want hij sprak zóó zacht, dat Lord Lister hem nauwelijks kon verstaan:

„Ik moet je nog eenmaal verzoeken, Sonja Kowalewskaja,” klonk het uit zijn mond, „je niet te bemoeien met mijn particuliere zaken. Alleen op je uitdrukkelijk verlangen en omdat je mij altijd weer verzekerd hebt, niet zonder mij te kunnen leven, heb ik je mede naar hier genomen. Maar daarmee houden onze persoonlijke betrekkingen op. Ik ben ook voortaan bereid, voor je verder levensonderhoud te zorgen, maar ontzeg je het recht, om over mijn privéleven te oordeelen.”

Raffles had alles verstaan. Hij moest deze stem reeds meer gehoord hebben.

Maar het wandelende paar trok opnieuw zijn aandacht.

Want de dame had haar hand op den arm van haar begeleider gelegd en zich naar hem toegekeerd.

Toen zag de Groote Onbekende bij het licht der electrische lampen haar mooi en nog jeugdig gelaat, haar groote donkere oogen en roode lippen.

Haar stem was heesch geworden, toen zij zei:

„Sedert ik je ken, leef ik als in een roes. Voor één enkele attentie die je mij bewijst, ben ik gaarne bereid de grootste smarten te verdragen, zóóveel houd ik van je! — Maar ik sta alleen met mijn liefde, want jij beantwoordt ze niet. Je koele minachting, die uit ieder van je woorden spreekt, is erger dan de wreedste pijniging, die men kan ondergaan.”

Zij nam haar hand van zijn arm en zeide:

„Meen je, dat ik de oorzaak niet ken, waarom je mij in je nabijheid duldt? Meen je, dat

ik niet weet, dat ieder middel je welkom is, om je als het ware gevoelloos te maken, om het even of dit de speelbank of een vrouwenhart is? Gevoelloos maken voor de ziele-smart, die je hebt over je overleden vrouw, over Wera Iwanowna?”

De man die naast haar liep, maakte plotse-ling een beweging, waardoor zij een schrede achteruit ging.

„Sonja,” zei hij met een onnatuurlijke kalmte, maar waarbij zijn stem beefde, „Sonja, wees niet onvoorzichtig! — Den naam, dien je daar uitspreekt, wil ik uit den mond van niemand hooren, zelfs niet uit dien van jou. . . . zij heeft nooit iets met je uit te staan gehad en zal nu in vrede rusten, omdat je haar het leven en het geluk niet gundet. Haar naam en de herinnering aan haar, zijn mij heilig, en ik waarschuw je — om je daar verder niet meer mede te bemoeien!”

Ivan Tscheranoff — dacht Raffles bij zich zelve en nu zag hij ook tegelijkertijd, dat de laatste tien jaren slechts weinig aan hem veranderd hadden: — zijn gang, zijn koele stem, zijn slanke gestalte. . . . alles was hetzelfde gebleven, alleen was alle levenslust verdwenen en had plaats gemaakt voor een onmiskenbare weemoed, welke uit de groote, donkere melancholieke oogen straalde.

Lord Lister moest eenigszins uitwijken om niet tegen hen aan te loopen, want de vrouw was plotseling blijven staan.

Haar mooi gelaat met de groote, vurige oogen was doodsbleek geworden.

„Thans weet ik, dat alles uit is,” ging zij opgewonden voort. „Ik heb nog steeds gehoopt, dat het mij gelukken zou, je liefde te verwerken — ik heb te vergeefs gehoopt. Ik heb alles verloren, maar” — nu klonk haar stem fluis-terend dreigend — „neem je er nu voor in acht, dat mijn liefde niet in haat verandert!”

De vorst antwoordde kalm en rustig: „Laat die groote woorden maar achterwege, Sonja, want ik vrees je haat niet.”

Sonja wierp het hoofd achterover en fluis-terde wit van woede:

„Des te beter, dan zal ze je niet onvoorbe- reid treffen.”

„Wat?” riep hij uit en keek op; om zijn lippen bespeurde men een medelijdend lachje. . . . „bedoel je daarmee den dood? dan heb je volkomen gelijk: — die komt bij mij niet onvoorbereid; ik kan je zelfs verze- keren, dat ik er dikwijls naar verlang.”

Sonja bleef nog een oogenblik staan, daar- na keerde zij zich om, riep een juist voorbij-

gaande auto aan en reed weg, zonder een enkel afscheidswoord te mompelen.

De vorst keek haar niet eens na. Hij liep kalm verder, ging over de Place-de-Casino en begaf zich naar het Restaurant de Paris. —

Raffles bleef nog eenige minuten peinzend staan, vóórdat ook hij de restauratie binnen ging.

Hij behoefde niet lang te zoeken — de vorst had een kleine tafel gekozen, en scheen geheel en al verdiept in het genot van zijn sigaret.

Lord Lister ging naar hem toe en legde de hand op zijn schouder.

„Goeden avond, Ivan Tscheranef,” klonk zijn groet.

De Prins keek op, en scheen te meenen, dat hij zich vergiste; maar spoedig begon hij te lachen.

„Lord. . . .” hij dacht een oogenblik na. . . .

„Lord Delmore! Hoe komt u hier?” vroeg hij.

„Dat is heel eenvoudig; met de Middellandsche Zee-express; via Marseille—Toulon,” lachte Raffles onbevangen.

De vorst zette nog een stoel bij en Raffles nam plaats.

„Dat vind ik nu eens aardig!” zei de vorst met een ietwat geforceerd lachje. „Ik had nooit vermoed, u hier te ontmoeten. Ik heb dikwijls het plan gehad om u te schrijven, maar wist uw adres niet.”

Er kwam nu een stortvloed van vragen, die Lord Lister beantwoorden moest.

Het duurde wel een uur, voordat het gesprek weder zijn gewonen loop kreeg.

Eindelijk ontstond er een pauze.

De vorst keek peinzend naar het zachte licht van de electriche lamp, die op tafel stond en Raffles keek hem eenige oogenblikken zwijgend aan.

Eindelijk zeide hij met zijn gewone openhartigheid.

„Waarde vriend — ik heb onwillekeurig het gesprek gehoord, dat op de Palace de Casino tusschen u en een dame gevoerd werd.”

De Prins haalde onverschillig de schouders op en zei:

„Welnu, en?”

De Groote Onbekende legde de hand op den schouder van den vorst en vervolgde:

„De vrouw, die zich aan uwe zijde bevond, sprak van een zelfmoord, dien ge hier begaan wilt en ik geloof, dat zij gelijk heeft. Als een oprecht vriend durf ik u raden: — ruïneer u zelven toch niet!”

En toen de vorst een afwijzende beweging maakte, voegde lord Lister er aan toe:

„Ik weet, dat na den dood van uw vrouw, u alles onverschillig geworden is.

„Ik kan dat begrijpen, omdat ik haar vrij goed gekend heb. Maar, beste vriend, ge hebt toch ook plichten, niet alleen jegens u zelven, maar ook tegenover uw bloedverwanten en vooral met het oog op uw vaderland, dat thans door de revolutie in een chaos is herschapen, maar dat zich herstellen kan en dan waarschijnlijk mannen, zooals gij zijt, die zich altijd tegen het regime van willekeur der Czaren hebben verzet, noodig heeft. Onttrek u niet aan de plichten, die de staat eischt van zijn burgers, maar vooral van zijn voornaamste onderdanen, waartoe gij behoort.”

De vorst begon spottend te lachen, toen hij zei:

„Als de staat niet bij machte was om het leven mijner vrouw tegen moordenaarshanden te beschermen, dan mag hij ook niet verwachten, dat ik plichten jegens hem te vervullen heb,” antwoordde hij bitter.

„Zoek dan naar een ander edel doel,” hernam Raffles, „een doel dat uw naam en uw rijkdom eer aandoet; trek u het lot aan van uw arme landgenooten! Of hebt gij geen medelijden met hun ellende, nu wederom een hongersnood dreigt?”

De vorst stond op; in zijn oogen stond haat te lezen.

„Heeft men medelijden gehad, toen men mijn arme vrouw als een dollen hond vergiftigd heeft?!” klonk het hard van tusschen zijn opeengekleemde tanden. „Wat had zij misdaan? Of is het een doodelijke misdaad, als een vrouw zonder naam en stand ook gaarne gelukkig wil zijn?”

Hij haalde diep adem; van woede beet hij zich de lippen ten bloede. Maar hij kalmeerde spoedig en zei:

„Ik zie wel in, dat ge gelijk hebt, lord Delmore, dat het mijner onwaardig is, zoo maar doelloos voort te leven en mijn vermogen te verkwisten. Maar ik kan thans niet anders. Ik probeer nu het een en dan weer het ander, altijd met de stille hoop, dat het mij nog eens gelukken zal, mijn verdriet te vergeten.

„O, als gij wist hoe lief ik mijn vrouw heb gehad!”

Men kon het lord Lister aanzien, dat hij onder den indruk dezer woorden was. Met medelijden in zijn stem zeide hij:

„Tracht dan eens het een of ander te doen!”

De Rus maakte een afwijzende beweging met de hand.

„Ik heb het reeds geprobeerd met allerlei wetenschappelijke studiën — maar te vergeefs!

„Want als ik schreef, of mij verdiepte in het een of ander wetenschappelijk werk, dan zag ik steeds weer de oogen mijner vrouw, die mij aankeken. . . . Herinnert gij u nog die prachtige groote oogen, met de lange wimpers en het fraaie zwarte haar, lord Delmore? . . . Het was spoedig met haar gedaan! Ik ben na haar dood op een stoel of in den hoek van den divan gaan zitten en heb geschreid als een kind.”

Deze woorden werden met een diep gevoel uitgesproken.

„Zodoende ben ik langzamerhand tot de overtuiging gekomen, dat ik niet geholpen kan worden,” ging de vorst voort. „Daarom heb ik het opgegeven, om mij tegen het noodlot te verzetten. Ik laat alles gaan zooals het wil, of het ten goede — of ten kwade is — blijft voor mij hetzelfde.

„Ik heb slechts den eenigen troost: — dat er wel eenmaal een einde aan zal komen en of het noodlot mij dan treft in een mijner paleizen. . . . of in de armoedigste hut. . . . geloof mij, mijn vriend, als ik zeg, dat mij dat onverschillig is!

„Overigens geloof ik, onder ons gezegd, dat de hut voor mij eerder bestemd zal zijn dan het vorstelijke paleis.”

Er ging lord Lister een koude rilling door het lichaam, toen hij den jongen man zoo voor zich zag, den jongen man die reeds op zoo jeugdigen leeftijd met alles had afgerekend, die niets meer van de toekomst verwachtte en die nog alleen dacht aan Wera Iwanowna. . . . Die slechts één verlangen had: — de eeuwige rust.

Beiden zwegen.

Eindelijk zei Raffles:

„Gij hebt zulk eenen schoonen, trotschen naam, waarde vorst!”

Ivan Tscheranefff keek op. De hand, waarin hij het champagneglas vast hield, beefde zoo, dat de brillanten aan zijn vingers schitterden als dauwdruppels.

Toen gebeurde er iets, waarop Raffles niet gerekend had: — de Prins zette zijn glas neer, wierp zich achterover in zijn leuningstoel en lachte zóó, dat de tranen hem over de wangen liepen.

Lord Lister had zich voorovergebogen alsof hij hem vragen wilde naar de oorzaak van

zijn uitbundige vroolijkheid. Maar hij zag in, dat hij zich vergiste, want hij begreep, dat dit lachen een gevolg was van de hevige verbittering, en van de troosteloze wanhoop van den vorst.

Het duurde geruimen tijd voordat de vorst weer kalm werd. Maar toen het krampachtige lachen had opgehouden, trad daarvoor in de plaats een uitdrukking van den grootsten haat.

„Denk niet, Delmore, dat ik een dwaas ben, omdat ik zoo lachte,” zei hij. Hij boog zich naar Raffles toe. Zijn slanke vingers grepen den arm van Raffles, toen hij vervolgde:

„Maar gij kunt niet gelooven, hoe ik dezen schoonen, trotschen naam haat, hoe ik dezen naam reeds duizendmaal vervloekt heb! Als ik de eenvoudigste arbeider, of de armste daglooner geweest was, dan zou niemand mij mijn geluk misgund, niemand er belang bij gehad hebben, om de eenige vrouw, die ik zoo innig lief had, te laten vermoorden. Maar ik heet Ivan Tscheranefff, ben de vertegenwoordiger van een der voornaamste aristocratische geslachten van het vroegere Rusland — zou ik het nog noodig gehad hebben om mijn hand naar het geluk uit te steken? En toen ik dat tóch deed, welnu toen heeft men het middel gevonden om die roekeloosheid te straffen: — het middel — vergif!”

Hij sloot een oogenblik de oogen en zeide toen:

„Dat was waarachtig geen heldendaad!”

Zijn oogen schoten vuur en de toon, waarop hij voort ging, was nu fluisterend.

„Misschien zal er wel spoedig iemand te vinden zijn, die door middel van een kogel een eind aan mijn leven maakt. Die dat doet, zal ik in mijn laatsten ademtocht nog zegenen. Ik heb nog slechts één wensch, namelijk, dat er na mijn dood iemand gevonden wordt, die mijn naam aan de bespotting der geheele wereld prijs geeft. Daardoor zou ik gewroken zijn en zou mijn zending — een zending van wraak, volbracht zijn.

„Want allen, die mijn naam dragen, zijn voor mij misdadigers geworden en voor mij bestaat er slechts één zoenoffer: — deze misdadigers in hunne eer te treffen!”

Na een oogenblik gezwegen te hebben en nadat hij eenigszins kalmer geworden was, vervolgde hij:

„Maar als dit gebeuren zal, dan moet er spoedig iemand komen om dit ten uitvoer te brengen. Want het eind is nabij. Spoediger

dan wij beiden denken, zal het eind gekomen zijn.

„Hier in Monte-Carlo zal het noodlot mij treffen. Ik begreep dat vanaf het eerste oogeblik, dat ik hier aankwam; ik weet dat zoo zeker alsof iemand het mij gezworen had!

„En nu wacht ik . . . van dag tot dag, van week tot week, reeds twee lange maanden!”

Op het gezicht van den Grooten Onbekende vertoonde zich een droefgeestige trek.

Met de uitgedoofde sigaret tusschen de lippen, keek hij den jongen man aan, die alle hoop verloren had, en die ongeduldig op een sluipmoordenaar wachtte, omdat zijn eergevoel hem verbood de hand aan zich zelf te slaan.

Raffles reikte hem de hand:

„Wees kalm, mijn vriend. Ik zal u wreken, zoodra . . . de tijd gekomen is,” zei hij.

Op het gezicht van den vorst kwam een glimlachje; hij drukte de hand van den Grooten Onbekende krampachtig en zei:

„Ik dank u, lord Delmore. Ik wist wel, dat ge dat doen zoudt. Toen wij elkaar leerden kennen, hebt ge mij geholpen, gelukkig te worden. Heden, nu wij elkaar wederzien, hebt ge mij mijn kalmte teruggegeven. Ik wil nu met geduld wachten — op het laatste. Uw sterke hand waakt immers over mij en die heeft mij vroeger zegen aangebracht. Zij zal het thans wéér doen.”

Lord Lister verzocht hem te zwijgen, want Brand was inmiddels binnengekomen, keek overal rond en ging toen naar de beide heeren toe.

Raffles stond op en zei:

„Mag ik de heeren aan elkander voorstellen? — mijn broeder, Sir Charles Delmore . . . Zijn doorluchtigheid vorst Ivan Tscheranefff.”

Het gezicht van den Rus kreeg weer de uitdrukking van een gentleman.

Aan niets kon men meer merken, dat hij eenige minuten geleden door hartstochten bewogen en door haat verteerd was geworden.

Hij wees naar een naast hem staanden stoel.

„Mag ik het genoeg hebben, Sir Charles, dat u naast mij komt zitten?”

Charly Brand nam plaats, bestelde een whiskey soda bij den kellner en wendde zich toen tot Raffles, die hem lachend aankeek.

„Stel je eens voor,” zei hij, „van de 3000 francs, die je mij gegeven hebt, is niets overgebleven. Je hebt dus gelijk gehad en ik heb toch zéér voorzichtig gespeeld!”

„Ook al goed,” was het eenige antwoord van lord Lister.

Maar de vorst zei:

„Troost u, Sir Charles. Het spel staat gelijk met de hartstochten van een mooie vrouw; het is duur, bederft de zenuwen en men kan er geen staat op maken.”

Gedurende den verderen loop van den avond toonde de vorst zulk een aangenaam prater en zulk een fijn opmerker te zijn, dat Charly Brand zijn vriend en meester somtijds verwonderd aankeek.

.....
Toen zij eindelijk laat in den nacht afscheid van elkander namen, zei de jonge secretaris:

„Hoor eens, Edward, de Russische vorst schijnt geheel genezen te zijn van de gevolgen zijner ongelukkige liefde. De man komt mij voor, zeer geleerd en geestig te zijn.”

Waarop Raffles antwoordde:

„Het meest overtuigende bewijs van zijne kunde is, dat hij zich zelf zoo goed beheerschen kan. Want dezelfde persoon, die jou zoo geestig toeschijnt, heeft nog slechts één wensch: — zoo spoedig mogelijk dit aardsche tranendal te mogen verlaten” . . .

VIERDE HOOFDSTUK.

Het einde van Tscheraneff.

Smeltende wijsjes, meesleepende melodieën, opwekkende fox trots en tango's weerklonken uit het Café de Paris.

De Jasz band was pas afgelost door de Ziganenkapelle en de donkerkleurige (nagemaakte of echte, wie zal het zeggen?) Zigeuners bespeelden hunne instrumenten op waarlijk volmaakte wijze. Zij tokkelden de harpen, lieten hunne violen klagen en weenen en dan weer juichen en jubelen, kortom zij vulden de atmosfeer met een weelde en overvloed van klanken, die zij uitgoten over het mondaine publiek, dat de vlottende bevolking uitmaakt van deze door de natuur zoo gezegende plek. Doch dat mondaine publiek was eigenlijk die krachtsinspanning, die kunstuiting niet waardig. Het luisterde niet eens, maar babbelde luchtig en vroolijk voort, alsof er zoo iets als verrukkelijke muziek niet op de wereld bestond.

Het was een eindeloos gaan en komen. Men flaneerde door de lanen van het park, koesterde zich op de banken voor het terras in de stralende zonneschijn, wandelde langs hen, die de duiven voerden en leefde dat doelooze, weelderige leven, waarin slechts de geboren luiaard genoeg kan scheppen.

De grootste vroolijkheid heerschte er in de zaal, op de terrassen, zelfs op de Place du Casino en strekte zich uit tot aan het wit marmere paleis van de speelbank, dat vroolijk door de zon beschenen werd.

De beelden in de nissen, vrouwenfiguren uit de mythologie, schenen als verguld; het glazen dak van de galerijen glinsterde in den zonneschijn en de vensters van de speelzaal geleken op oogen — oogen, die in tranen zwommen.

Tranen, die er geweend werden achter deze vensters, achter deze gordijnen en die den weg baanden naar de plaats, waar men de revolver had geborgen, of naar de eenzaamheid der steile rotsen — aan zee.... Als dreigende bastions verhieven zich de beide torens van het Casino boven het levendige ge-

woel der menschen, alsof zij zich in het eerstvolgende oogenblik daarop neer storten wilden.

De gouden zon van Monte Carlo bescheen dit menschengewoel. Lichtkleurige parasols zien er uit als zeepbellen, die alle kleuren weerkaatsen.

Elegante wandel-toiletten, kostbare costumes uit de voornaamste Parijsche ateliers.... alles schilderachtig mooi, glanst en vervloeit tot één bonte warreling van wereldsch be- weeg.

De electriche tram snort voorbij — van het villa-park Condamine komen auto's aangerold; equipages op gummiwielen naderen zonder gedruisch. Het geklik-klak der paardenhoeven weerklinkt op het asfalt.

De zijde der japonnen ritselt, diamanten, smaragden en safieren schitteren dooreen.... en sproeien her en der vonken, zacht en verleidelijk klinkt het lachen der vrouwen.... oogen ontmoetten elkaar — seconden lang — onder de schaduwplekken der parasols en de neergebogen randen der panamahoeden.... de prikkelende geur van bloemen en sigaretten en van sterke parfums hangt in de lucht.

De violen van de Zigeunerkapel zuchten — klagen en weenen.

En de zon van Monte Carlo, de wonder-schoone, bloedroode avondzon van de Riviera, hult het groote plein voor de speelbank in een purperrooden gloed....

Raffles zat met zijn vriend en secretaris op het terras van het café.

Terwijl Charly Brand ijverig in de Times, die hij zich door den kellner had laten brengen, las, dronk lord Lister zijn kopje mokka en keek belangstellend naar de voorbijgangers.

Maar dit kon hem slechts een oogenblik boeien, want spoedig wendde hij zich om en zei tot Brand:

„Zeg eens, Charly, zullen wij nog een kleine wandeling langs het strand maken? Hier in deze zuidelijke landen gaat de zon

zoo prachtig onder. Ik heb dat schouwspel in lang niet gezien en daar het nog te vroeg is voor het souper — —"

Brand stond dadelijk op en zei:

„Zeker, Edward, ik ga gaarne mee."

Zij betaalden en verlieten het terras.

Tusschen palmen en heesters wandelden zij langzaam naar zee.

Op een zijpad van de „Promenade des Anglais" stond een bank, waarop zij gingen zitten.

Aan hun voeten speelde de eindeloze zee, waarvan het water lichtblauw scheen. In de verte bolde zich een wit zeil en aan den horizon in de richting van de Italiaansche eilanden, bespeurde men den rook van een stoomschip, die eenige minuten bewegingloos in de lucht hing en zich weldra oploste.

De oppervlakte der zee deinde op en neer, zooals de ademende borst van een slapend kind.

Raffles boog zich voorover en wees met zijn hand naar den horizon, zeggend:

„Zie eens, Charly, hoe aarzelend de zon daalt, hoe de golven — men zou kunnen zeggen haar bijna aanraken, alsof zij bang was voor het water.

„Of als een mensch, die den vasten bodem onder zijn voeten voelt wegzinken en die door het noodlot wordt meegesleept. Hij verweert zich wanhopig, maar het helpt hem niet. Hij gaat onder, omdat zijn lot dat voor hem zoo bestemd heeft. . . ."

Charly Brand was ernstig geworden.

„Ivan Tscheraneff!" — zeide hij zacht, terwijl hij zich herinnerde wat zijn vriend en meester hem des ochtends verteld had.

Raffles scheen deze woorden niet gehoord te hebben.

„Het ondergaan der zon aan den Oceaan te zien, is bijna het schoonste natuurverschijnsel dat ik ken," zei hij.

„Het wordt alleen overtroffen door een nachtelijke gondelvaart op het Canal Grande in Venetië of door het gezicht op den Gouden Hoorn aan boord van een stoomschip, als de opkomende dag zijn eerste stralen werpt op de minarets en paleizen van Konstantinopel of wel door een nachtelijke boottocht met mandoline-muziek en het geklapper der castagnetten op de Guadalquivier, onder trillende platanen bij het schijnsel van een zilveren maan.

„Dat alleen zijn de verrukkingen des levens of liever, dat zijn de eenige momenten, welke in staat zijn ons voor enkele ogen-

blikken het tragische van het aardsche leven te doen vergeten."

De jonge secretaris gaf geen antwoord.

De zon was reeds in zee neergedaald.

De hemel vertoonde een rossigen weerschijs en onder den invloed daarvan schenen de golven plotseling donkerbruin gekleurd.

De prachtige zuidelijke nacht, de schoone vrouw met haar doorzichtig zwart-blauwe, met sterren bezaaid kleed, daalde neer over het heerlijke landschap.

De maan kwam op. Zij, zeilde als een zilveren sikkels hoog in de lucht.

De beide vrienden waren onder den indruk gekomen en bewaarden het stilzwijgen. Ieder volgde zijn eigen gedachtengang, ieder van hen beiden dacht, zonder het den ander mede te deelen, aan het noodlot van den Russischen vorst, met wien zij den vorigen nacht zulke aangename uren hadden doorgebracht.

Beiden lieten het hoofd hangen.

Plotseling verbrak een schot de diepe stilte van den nacht en weergalmde langs de rots wanden van Kaap St. Martin.

Verschrikt stond de Groote Onbekende op.

De adem stakte hem in de keel en Charly Brand ging het evenzoo.

Het was alsof dat schot een noodlotsgeluid was, dat de vredige stilte ontheiligde. Een wolk schoof plotseling voor de maan. Haar zilveren glans doofde plotseling uit en de beide vrienden huiverden alsof zij het koud hadden.

Eén oogenblik keken de twee elkaar besluiteloos aan. De Groote Onbekende was zich zelf weer het eerst meester.

„Kom," zei hij. „Dat was in het park van het Casino; daar is zeker een ongeluk gebeurd."

Zij keken elkaar ernstig aan, want zij wisten, dat hen beiden dezelfde gedachte bezielde.

Raffles scheen goed opgemerkt te hebben van welke richting hij het schot gehoord had. Want, zonder zich om Brand te bekommeren, die hem op den voet volgde, verlieten zij hunne plaatsen, snelden over de breede Promenade des Anglais en liepen naar het dichte struikgewas van het groote park, waar de geuren der bloemen hen tegemoet kwamen.

Lord Lister had den breeden hoofdweg ingeslagen.

Hier bleven zij nu en dan staan om te luis-teren. Niets verstoorde de stilte. De wolk was weer van voor de maan verdwenen en de zachte stralen van de nachtvorstin overgoten

het park weder met een zilveren glans. Een avondkoeltje was opgestoken en het eenige, dat zij hoorden, was het zachte geritsel der palmen, wanneer zij hun pluimen heen en weer wiegden op den adem van den wind. In de verte sjirpte een krekkel.

Plotseling echter bleef Raffles staan en hief waarschuwend zijn wijsvinger op. Aan hun rechterzijde hoorden zij nu de voetstapen van een persoon, die hen waarschijnlijk gehoord had en zich nu in wilde vlucht door de struiken scheen te verwijderen.

Brand wilde de vluchtende achtervolgen, maar zijn vriend en meester hield hem terug.

„Blijf,” zeide hij op gedempten toon, „je kunt die persoon toch niet inhalen en het baat niemand, ten minste niet hem, of haar, die dat schot gegolden heeft.”

Hij haalde zijn electriche zaklantaarn voor den dag, drukte den knop neer en liet den witten lichtkegel, dat uit de lens stroomde, links en rechts op boomen en struiken spelen; langzaam, stap voor stap, ging hij naar den kant waarheen de vluchteling gegaan was.

„Halt — hier ligt iemand!” klonk eensklaps de stem van Raffles.

Er verliep een oogenblik, waarin men niets hoorde dan de ademhaling van Charly Brand.

Het licht van de electriche zaklantaarn bescheen het lichaam van een man. Men vond — Ivan Tscheraneff! —

Wie van de beide mannen dezen naam genoemd had, was niet te onderscheiden. Maar op hetzelfde oogenblik liet Raffles zijn zaklantaarn uitgaan. Het was nacht. Er heerschte een diepe duisternis — men hoorde niets dan het ruischen der zee. Boven hen, door de bladeren der boomen, glinsterden de sterren.

Brand stond sprakeloos. Hij voelde zijn hart kloppen in de keel.

Hij wilde schreeuwen en maakte een beweging, alsof hij wilde wegloopen — weg van deze plaats des onheils, waar voor zijn voeten het lijk van een man lag, van een man, dien hij kende en die....

De Grootte Onbekende zeide half fluisterend:

„Je wensch is vervuld, Ivan Tscheraneff. Nu kon je sterven. Slaap gerust, want ik zal je wreken. Zoo wel jou — als Wera Iwanowna!”

Het klonk bijna als een eed.

Brand herinnerde zich later nog slechts flauw, wat er gebeurd was.

Toen de zaklantaarn weer brandde, kniel-

de lord Edward Lister naast het lijk van den vorst, wiens hoofd op het gras lag, dat door een dun bloedstraaltje donker gekleurd werd.

Een revolverkogel had hem in het hoofd getroffen. Slechts een klein gaatje wees de noodlottige plek aan.

Raffles nam nu uit den binnenzak van den doode de portefeuille, maakte ze open en nam er eenige papieren uit.

Daarop sloot hij de portefeuille weer dicht, deed ze weer op haar plaats en stond op.

Op hetzelfde oogenblik liet hij de lantaarn weer uit gaan. Overal heerschte nu wederom diepe duisternis. Brand dacht, dat hij droomde. Zijn voorhoofd gloeide.

„Kom, onze zending is afgeloopen!” zei Raffles met onderdrukte stem.

De jonge secretaris voelde, dat lord Lister hem bij den arm had gegrepen en met zich mede trok.

Eenige oogenblikken later waren zij weer op de Promenade des Anglais in het verblindend licht van de electriche booglampen.

Overal zagen zij lachende en pratende menschen. Van uit de geopende vensters van café Vichy hoorde men de betooverende melodie van een wals — — en de geniale lord drukte zijn monocle wat vaster in het oog, wierp een voorbijgaande schoone vrouw een blik toe en zei tot zijn jongen vriend:

„Houd je goed, Charly!” —

En daarna slenterden de beide elegante gentlemen pratend en schijnbaar onbezorgd lachend naar het Restaurant de Paris, dat door groote electriche lampen verlicht was.

Den volgenden avond liet Lord Algernon Delmore, luitenant van Zijn Majesteit den Koning van Engeland, de Bank springen. Dat gaf een groote sensatie — want hij was in dit jaargetijde de eerste gelukkige, die dit kon doen. Men vertelde dat hij binnen twee uren tijds zes maal honderd duizend francs gewonnen had....

Toen zij thuis kwamen, vonden zij een officieel bericht van het bureau van politie luidende:

„Hedenmorgen in de vroege werd in het Casino-park op een eenigszins afgelegen plaats in de nabijheid van de groote hoofdlaan, het lijk gevonden van den sedert twee maanden hier verblijf houdenden vorst Ivan Tscheraneff. Men moet hier aan een moord denken, daar

uit het geneeskundig onderzoek bleek, dat de vorst op een afstand van eenige meters werd doodgeschoten. De kogel had hem in den slaap getroffen, den hersenpan verbrijzeld en zat nog in het hoofd. Op het lijk vond men ongeveer veertigduizend francs aan banknoten zoodat men niet aan een roofmoord behoeft te denken, benevens verscheidene brieven, waardoor de identiteit van den vermoorde kon worden vastgesteld. De doode had geen legitimatiepapieren bij zich. Eenige schreden van het lijk lag nog een witte zijden dameshandschoen. —

In het hotel „Exelsior”, in de nabijheid van het Casino, vergiftigde zich gister nacht de daar sedert langen tijd vertoevende Russische studente in de filosofie Sonja Maria Kowalewska. Omtrent de beweegredenen van dezen zelfmoord kon tot nog toe niets bevestigd worden. —

Men vraagt zich af of deze twee noodlottige gebeurtenissen iets met elkaar hebben uit te staan, of met elkaar in verband moeten worden gebracht.

Het onderzoek in deze zaak wordt ten zeerste bemoeilijkt door het feit, dat beiden een zeer eenzellig leven leidden en schijnbaar geen vrienden of kennissen hadden.

Wel blijkt, dat men het tweetal vaak in elkaars gezelschap heeft gezien.

Iedereen, die in staat is nadere inlichtingen te verstrekken wordt verzocht zich zoo spoedig mogelijk aan het politiebureau aan te melden.

Toen Raffles dit laatste las, haalde hij de schouders op, een ironisch glimlachje krulde zijn lippen en met de vingers knippend, mompelde hij:

„Ach wat, de politie!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

De Bolsjewisten.

Twee dagen later — de zon was juist opgegaan en scheen over het nog slapende Monte-Carlo — lichtte de stoomboot „la Princesse d’Egypte” de ankers om haar reis naar Genua en Marseille verder te vervolgen en stoomde met halve kracht naar de Ligurische zee.

Meeuwen fladderden om de boot; van een voorbijgaand zeilschip hoorde men vroolijke liederen zingen; de top van de Monte Pintio begon langzaam in de verte te verdwijnen en de heerlijke morgenstilte werd slechts afgebroken door het krachtige gebonk der machine en het slaan der schroeven door het woelige kielwater.

Nu en dan verscheen er een visschersboot in de nabijheid, maar verdween ook spoedig weder uit het gezicht.

Raffles wandelde zij aan zij met zijn jongen vriend op het promenadedek heen en weer.

„Zeg eens, Edward,” zei Brand eindelijk, nadat hij lord Lister verscheidene seconden aandachtig van ter zijde had aangekeken, „zoek je iets of verwacht je iemand? Je oogen speuren links en rechts over het dek.”

De Groote Onbekende begon te lachen en zei:

„Uitstekend, mijn jongen. Je bent een scherp opmerker. En je hebt het trouwens ook bij het rechte eind. Ik verwacht inderdaad iemand.”

En toen Brand hem nieuwsgierig aankeek, voegde hij er aan toe:

„Toen namelijk daar straks de passagiers

over de gangway de stoomboot betraden, liepen voor ons uit over de loopplank twee mannen. Zij spraken Russisch met elkander en onderhielden zich tamelijk luid, daar zij wel vermoedden, dat geen enkel der aanwezigen hun taal verstond. En een van hen sprak een naam uit, die mijn aandacht trok."

"Welken naam, Edward?" vroeg Brand.

"Sonja Kowalewskaja," klonk het antwoord.

Brand wilde blijven staan, maar Lord Lister verzocht hem verder te gaan.

"Dat is immers dezelfde vrouw, die zich den dag na den moord op Tscheranefff vergiftigde," fluisterde de jonge man.

Raffles knikte toestemmend met het hoofd.

"Zeer juist," zei hij. "En vierentwintig uren vóórdat dit onheil plaats had, twistte zij met hem op de Place du Casino en scheidde van hem onder bedreigingen, daar zij ervan overtuigd was, dat de vorst hare liefde niet beantwoordde. Herinner je je misschien nog, dat men naast het lijk een witte zijden dameshandschoen vond, die volgens mijne meening zonder twijfel aan deze Kowalewskaja behoorde?"

Brand keek verbaasd op.

"Dan heeft het den schijn, alsof deze vrouw de moordnares van den vorst is," merkte hij op.

"Daaraan heb ik van het begin af geen oogenblik getwijfeld," bevestigde Raffles. "Moord uit jaloezie. Jaloezie op de overledene Wera Iwanowna. Zelfmoord uit teleurgestelde liefde.

"Buitendien ben ik er ook vast van overtuigd, dat de beide Russen, die ik daar straks bedoelde, in de een of andere betrekking tot de zaak staan. Want — —"

Hij zweeg en drukte veelbeteekenend den arm van zijn vriend.

"Daar zijn zij," sprak hij fluisterend.

Op de kleine trap, die van de kajuit naar het promenadedek voerde, verschenen twee mannen.

Beiden waren van middelbare grootte en ongeveer twintig jaren oud. Men kon niets opvallends aan hen bespeuren, hoogstens de eenigszins grove kleeding, die hen van de overige passagiers van de kleine stoomboot onderscheidde. Zij waren de volmaakte typen van Russische onderdanen.

Toen de heeren elkander voorbijgingen, zei Raffles zoo luid, dat de beide Russen het bepaald moesten hooren, in het Fransch:

"Weet je wel, beste Alphons, dat ik er

eigenlijk zeer verheugd over ben, dat ik weer naar Parijs terugkeer? Monte Carlo heeft mij tamelijk ontgoocheld. En buitendien zal mijn vrouw ook niet erg op haar gemak zijn, als zij hoort, dat ik zevenhonderd francs verspeeld heb."

En Charly Brand, die het onmiddellijk begrepen had, antwoordde met een schaterlach, waaruit leedvermaak was op te merken, terwijl hij zich eveneens van de Fransche taal bediende:

"Ik geloof, Armand, dat je eindelijk nog eens zult inzien, dat ik gelijk had, toen ik je er voor waarschuwde, om zoo vroeg in het huwelijksbootje te stappen.

"Je zult nu zeker wel bekennen, dat een huwelijk veel beslommeringen medebrengt, waarmede men vroeger geen rekening behoefde te houden. En als je nu eerstdaags vader wordt, dan houden buitengewone uitstapjes, zooals deze reis naar Monte Carlo, geheel en al op."

En pratend wandelden zij verder.

De Russen waren langzamer gaan loopen, ten einde dit korte gesprek af te luisteren.

Nu haalde een van hen onverschillig de schouders op.

"Een paar onschuldige Parijsche burgermannen," zeide hij tot zijn begeleider in het voorbijgaan.

Het klonk bijna alsof hij daarmede een vermoeden dat hij vroeger gekoesterd had, van zich af wilde werpen.

Daarna gingen zij naar de achterzijde van het promenadedek, leunden tegen de verschansing en keken opmerkzaam naar een Fransche torpedoboot, die voor anker lag.

Zij hadden niet gezien, dat Raffles hen onopgemerkt gevolgd was, zich eenige voetstappen had verwijderd, en achter den schoorsteen op een stapel touw met Charly Brand was gaan zitten.

Een van hen had het hoofd halverwege naar het promenadedek gewend.

"Waar zijn nu eigenlijk die beide Franschen gebleven?" vroeg hij zachtjes en op een toon waarin nu weer een opkomende angst verborgen lag.

De andere haalde nu met een mismooedige beweging een sigarettenkoker te voorschijn, waaruit hij een sigaret nam.

"De duivel mag weten, wat deze beide onschuldige kerels je gedaan hebben, dat je zulk een buitengewone belangstelling voor hen aan den dag legt," zei de eerste.

Hij stak zijn sigaret aan en wierp den nog brandenden lucifer in zee.

„Ik geloof, dat wij inderdaad zaken van veel meer gewicht te bespreken hebben,” ging hij voort. „Deze Sonja Kowalewskaja is zeker krankzinnig geworden, dat zij karakterloos genoeg was, mijn gansche plan in duigen te gooien en zich zoo lafhartig van kant te maken.

„Als ik slechts wist, wie haar dat vergif verschaft heeft. Ik heb voor acht dagen, toen zij met den vorst een boottocht naar de Italiaansche eilanden maakte, haar kamer in het hotel doorzocht en niets gevaarlijks aan kruid of schietwapens ontdekt, waaruit volgt, dat zij zich dit eerst later heeft verschaft.”

Over het magere gelaat van den ander verscheen een spottend lachje.

„Of zij had het reeds langer in haar bezit, maar wist het zóó goed te verbergen, dat zelfs jij het bij een nauwkeurig onderzoek niet hebt kunnen vinden.

„O, beste Wasileff!” — zijn doffe stem klonk bijna zegepralend — „die Sonja Kowalewskaja was sluw en doortrapt als een wolvin uit de Kamschatka!”

De ander stampte nu woedend met de voeten op het dek.

„Integendeel, gek die je bent,” beet hij zijn metgezel toe, „zij was dom, zooals alleen een vrouw zijn kan, die de liefde met voeten treedt.”

En toen de aangesprokene zijn sigaret onverschillig verder rookte en den spreker op een ironische wijze aankeek, sloeg hij met zijn vlakke hand op de knie.

„Denk nog eens kalm over den geheelen loop der geschiedenis na,” zei hij, hoewel zijn stem heescher werd. „De Isjwetsa van Rusland had besloten, vorst Ivan Tscheraneff, als een der rijkste vorsten en voornaamste leiders van den voormaligen hoogen adel van Leningrad, op haar zijde te krijgen.

„Dat zou binnenkort ook zonder twijfel wel gelukt zijn, want de vorst was door den schandelijksten sluipmoord op zijn gemalin nog steeds krankzinnig van woede op „alles” wat zich in of buiten Rusland „van adel” of „hooggeboeren” noemde.

„Kowalewskaja, de mooiste vrouw der communistische partij, bood zich vrijwillig aan, om Tscheraneff tot onze ideeën over te halen. Zij meende dat het beste middel ter bereiking van haar doel daarin bestond, dat zij er voor zou zorgen, dat de vorst smoorlijk op haar verliefd werd.

„Als hij eenmaal zijn hart aan haar geschonken had, dan zou hij een willoos werktuig in haar handen zijn en uit liefde voor haar zich zeker geen seconde bezinnen om met vlag en wimpel tot onze partij over te gaan.

Een vorst zooals Ivan Tscheraneff aan de spits der Russische communisten, gesteund door zijn bezittingen van honderden miljoenen welke alle veilig in het buitenland belegd zijn, zou over het rijk der steppen voorgoed de zon der vrijheid doen opgaan!”

Over het uitgeteerde gelaat van den eenen Rus verscheen een moeilijk bedwongen uitdrukking van spot.

„Je hebt alle eer van je mislukt plan,” zei hij. „Doch je hadt levenservaring genoeg moeten hebben, om deze vrouw er buiten te laten. Als men aan negentig millicen menschen het geluk en de zegeningen van den heilstaat voor goed deelachtig wil doen worden, dan zijn de mooie oogen van een vrouw een vervloekt slecht reddingsmiddel!”

Eerstgenoemde had zijn pet op zij geschoven en het hoofd met de hand gestend. In zijn groote fanatiek schitterende oogen stond wanhoop te lezen. Hij knarste op de tanden.

„Wie kon echter vermoeden, dat de op touw gezette redding van onze beklagenswaardige medebroeders zulk een resultaat zou hebben?” zuchtte hij.

De ander slingerde zijn eindje sigaret in de schuimende golven.

„Zeer juist,” bevestigde hij op bedaarden toon. „Sonja Kowalewskaja vergat, dat de oogen van de communistische regeering hoopvol op ieder harer bewegingen gericht waren.

„Zij vergat de verhevene opdracht, vergat in hare strafbare lichtzinnigheid, dat de redding van haar onderdrukt vaderland van haar beleid en stoutmoedigheid afhing. Als de eerste de beste naar liefde smachtende vrouw werd zij op den vorst verliefd — zij, die het als een plicht moest beschouwen, hem door hare koketterie waanzinnig te maken.

„De wonderlijke verhouding werd voortgezet. Want Ivan Tscheraneff bleef koud tegenover haar hartstocht, en de tegenwoordigheid van Sonja Kowalewskaja herinnerde hem onophoudelijk aan den pijnlijken dood van zijn vrouw.

„En als hij haar eindelijk verklaart, dat zijn hart eeuwig aan de overledene Wera Iwanowna toebehoort, dan....”

Hij sloeg met de gebalde vuist op de verschansing. Zijn gezicht gloeide van verbittering en opgewondenheid.

En zijn tochtgenoot zeide meesmuilend:

„...Dan schiet zij hem van achteren neer in het park van het Casino, verliest nog naast het lijk een handschoen, snelt naar haar hotel terug en vergiftigt zich. Het is fraai!”

De stem van den eersten student daalde nu tot een zacht gefluister.

„De hand moge afvallen van hem, die nog iets er toe bijdraagt, om het graf van deze vervloekte verraadster te versieren. En gezegend zal de voet zijn, die haar grafheuvel vertrapt!”

Plotseling ontstond er een wanhopig zwijgen tusschen hen.

Eindelijk vroeg de tweede:

„En wat zal er nu gebeuren, Wassileff?”

Deze haalde minachtend de schouders op.

Hij gaf geen antwoord.

Doch dit zwijgen had zoo iets mismoedigs, zoo iets medelijdenwekkends, dat Raffles bijna een opwelling van meewarigheid gevoelde voor deze beide jonge dweepers.

Eindelijk verlieten de Russen hun plaatsen en begonnen weer hun doellooze wandeling over het dek. In ieder hunner bewegingen, zooals zij daar met hun schrale, schonkige lichamen liepen, lag de verloren gegane onderdanigheid van een ras, dat vrede en vrijheid, geluk en tevredenheid reeds honderden jaren verloren had en nog niet kon genieten van een schijnbaar herstel.

Ook Raffles had zijn geheime luisterplaats verlaten en was, gevolgd door Brand, naar het

deksalon gegaan. In de groote, grijze, koude oogen van den Lord vertoonde zich een bezorgde uitdrukking.

Zwijgend nam hij in een leuningstoel plaats, stak langzaam een sigaret op en keek peinzend de blauwe rookwolkjes, die hij naar het plafond blies, na.

De jonge secretaris, die van het in het Russisch gevoerde gesprek natuurlijk geen woord verstaan had, was zeer nieuwsgierig om te vernemen, wat deze beide jonge lieden in zulk een opgewonden toestand met elkander gesproken hadden.

Eindelijk kon hij zijn ongeduld niet langer beheerschen en hij vroeg:

„Ben je nu te weten gekomen, Edward, of deze Russen in de een of andere betrekking tot Sonja Kowalewskaja stonden?”

Raffles sprong eensklaps op alsof hij in diep gepeins verzonken was geweest.

Gedurende eenige seconden keek hij zijn secretaris in het knappe, gladde gelaat. En toen sprak hij, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste:

„Ja, Charly, die drie menschen waren onafscheidelijk aan elkander geketend. De schakels van dezen ketting heeten: dweepzucht, zelfverloochening en vaderlandsliefde. En alle drie waren zij zóó zwak en arm geworden, dat zij nauwelijks genoeg kracht meer hadden, om van de communistische revolutie te genieten.”

ZESDE HOOFDSTUK.

De kegelclub „Alle negen.”

In het hoofdbureau van politie, Scotland Yard, te Londen was juist hoofd-inspecteur Phileas Baxter binnengekomen en had den groet van zijn secretaris Marholm, bijgenaamd „de vloot”, met een norsch gebrom beantwoord, toen een der agenten van politie zich aanmeldde met de woorden:

„Er is een heer die den hoofd-inspecteur van politie wenschte te spreken!”

Baxter hing zijn hoed en overjas aan den kapstok en ging voor zijn schrijfbureau zitten.

„Wie is die heer?” vroeg hij, gemelijk omdat hij reeds zoo vroeg gestoord werd.

„Hij wilde zijn naam niet noemen en beweerde, dat hij u over eene belangrijke zaak moest spreken,” antwoordde de agent.

„Laat hem dan binnenkomen!” beval Baxter.

Eenige oogenblikken daarna kwam de vreemdeling in het vertrek van den geweldige.

De binnengekomene wierp een blik naar secretaris Marholm, die rustig door bleef werken.

„Daarna ging hij naar Baxter, maakte een buiging en zeide:

„Mijnheer de hoofd-inspecteur, ik verzoek u om mij een kort gesprek onder vier oogen toe te staan.”

Uit de woorden en uit iedere beweging van den eleganten vreemden, niet meer heel jongen heer bleek dat hij zeer beschaafd was, zoodat de hoofd-inspecteur onmiddellijk tot zijn secretaris zeide: „Verwijder je een oogenblikje, Marholm!”

Toen zij alleen waren, wees hij den vreemdeling een stoel en vroeg: „Wilt u plaats nemen?”

Maar de vreemdeling bleef staan en zei:

„Sta mij eerst toe, dat ik mij aan u voorstel — ik ben vorst Tscheraneff!”

De hoofd-inspecteur van politie had dezen naam nog nooit gehoord. Het had kunnen zijn, dat hij misschien iets gehoord had van den voor eenige dagen te Monte-Carlo plaats gehad hebbenden moord, maar — het was te Monte Carlo geen vreemd verschijnsel, dat er

zoo iets plaats greep en vele bladen maakten van die voorvallen uit Monte Carlo, waar men er wel aan gewend was, geen gewag.

De geweldige van Scotland Yard maakte een buiging, waarna de bezoeker plaats nam.

De vreemdeling haalde zijn portefeuille te voorschijn, en legde zijn legitimatiebewijzen op den lessenaar van den hoofd-inspecteur.

Deze wierp slechts een vluchtigen blik op de papieren en keek daarna zijn bezoeker aan.

„Pardon, uwe Doorluchtigheid,” zei hij. „Maar... bewijzen van legitimatie?... Komt u dan voor officieele zaken?”

De vorst stak de portefeuille weer in den binnenzak van zijn overjas.

Hij gaf een toestemmend antwoord en trok zijn stoel wat naderbij.

„Ja, mijnheer de inspecteur,” zei hij. „Ik kom uit naam van de monarchistische partij van Rusland, welke, zooals u misschien weet onder leiding staat van grootvorst Alexander Tjergeneff, een vollen neef van den vermoorden keizer van Rusland.

„Deze partij stelt zich ten doel de dynastie der Romanoffs wederom op den Russischen troon te herstellen in den persoon van grootvorst Alexander, die, nu alle leden der keizerlijke familie laaghartig te Jekaterinaburg in het jaar 1918 vermoord zijn, de troonopvolger is. Zooals u weet heeft de Engelsche regeering de Russische communistische regeering nog niet erkend, zoodat voor Engeland Rusland nog steeds in een revolutionaire chaos verkeert en eigenlijk de monarchistische partij voor haar alleen recht van spreken heeft.”

Bij het hooren dezer woorden ging er een rilling door de leden van Baxter.

Hij wist van eerbied niet meer wat hij zeggen moest.

Hij was zóó onder den indruk, dat hij opsprong en naar de deur liep om te zien of deze wel behoorlijk gesloten was.

Hij was vuurrood in zijn gelaat van opgewondenheid.

De vorst keek naar zijn linkerhand, aan wier pink een kostbare steen schitterde.

De bezoeker zeide, dat hij kort zou zijn en vervolgde:

„Ik heb het volgende met u te bespreken:

„Te Londen is men in de omgeving van den koning op het spoor gekomen van een complot, dat het gemunt heeft op het leven van Zijne Majesteit. Door de waakzaamheid van onze politie is het plan, kort voordat het uitgevoerd zou worden, vrijdeld. Maar het is zeer mogelijk, dat men het spoedig zal trachten te herhalen, want het gelukte de ontwerpers van het plan, die natuurlijk tot de communistische partij behooren, om te ontkomen en Engeland te ontvluchten, vóórdat de justitie de hand op hen kon leggen. . . . hebt u mij goed begrepen, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie?”

Baxter maakte een diepe buiging.

„Zeker, uwe Doorluchtigheid, zeker!” zei hij.

De vorst scheen tevreden te zijn en vervolgde:

„Zeer goed; — dan kan ik verder gaan.

„Door de politiebladen is bekend gemaakt, dat de misdadigers zich te Londen verborgen hebben, teneinde zich aan alle verdere vervolgingen te onttrekken.

„Dat is natuurlijk heel slim overlegd. Het is niet waarschijnlijk, dat men hen hier in deze ontzaglijke menschelijke bijenkorf zal ontdekken.

De hoofd-inspecteur van politie zette nu een gezicht alsof hij beleedigd was.

„Hier in Londen. . . .?” riep hij uit en schudde het hoofd.

„Ik geloof, uwe Doorluchtigheid, dat u zich vergist. In de hoofdstad van Engeland zijn zulke lieden niet veilig.”

De vorst glimlachte en zei:

„Is het u, als voornaamste ambtenaar van politie te Londen, dan niet bekend, dat een groot aantal Russische communisten zich hier schuil houden?”

Baxter scheen daar niets van te weten en trok een gezicht, alsof hem een ongeluk overkomen was.

Eindelijk vroeg hij:

„En onder welke vermomming verbergen zij zich hier dan?”

„Onder het masker van te beweren, dat zij tot een kegelclub behooren,” luidde het antwoord. „Een der gevaarlijkste van deze clubs is de zogenaamde: „alle negen”! —”

„Kegelclub. . . . alle. . . . negen. . . .” herhaalde Baxter met wijd open gesperde oogen. „Dat is — dat is immers — —”

. . . . „Een vaststaand feit, mijnheer de

hoofd-inspecteur van politie!” vulde de bezoeker aan.

Het was den hoofd-inspecteur van politie, alsof het geheele vertrek met hem ronddraaide. Hij had een gevoel alsof hij aan een dun koord boven een afgrond zweefde, terwijl er iemand met een scherp mes gereed stond om dat koord door te snijden.

De Russische communisten zouden zich voor een groot deel in Londen bevinden, en hij, de hoofd-inspecteur van politie, zou daar niets van weten!

Als de Lord-Mayor dat gewaar werd — dan. . . .!

Een onmiddellijk ontslag zou dan zeker zijn en een gerechtelijke vervolging bovendien hoogstwaarschijnlijk. . . .

Hij was bijna wanhopig.

Vorst Tscheranoff scheen dat niet opgemerkt te hebben.

Hij had zijn stoel een weinig omgedraaid en keek door het venster naar de binnenplaats van Scotland Yard.

Eindelijk wendde hij zich weer tot den hoofd-inspecteur van politie en zeide:

„U zult u er misschien over verwonderen, dat ik mij in deze zaak niet tot grootvorst Alexander gewend heb, en de zaak langs officiëlen weg heb trachten in het reine te brengen? Maar mijn bedoeling is om zoo weinig mogelijk opzien te baren. Want Zijne Majesteit heeft besloten van een gerechtelijke vervolging voorloopig af te zien.

Het is ons er slechts om te doen te namen van de leden van het complot gewaar te worden, opdat wij in de gelegenheid zijn om hen, bij hun terugkeer naar Rusland, dadelijk te arresteren.”

Baxter had intusschen zijn gewone kalmte teruggekregen. Hij sloeg zijn beenen over elkaar, zette een gewichtig gezicht en zei:

„Ik waardeer de beweegredenen, die uwe doorluchtigheid tot mij gevoerd hebben.”

Deze woorden schenen een aangename gewaarwording bij den vorst teweeg te brengen, want hij maakte een buiging, streek over zijn baard en antwoordde lachend:

„Mijn zending draagt dus een geheel particulier karakter, mijnheer de inspecteur. Het is ons er om te doen hier in Londen iemand te zoeken, die moed, tact en beleid genoeg bezit om onder het een of andere voorwendsel naar de communistische kegelclub „Alle Negen” te gaan, waardoor wij dan gemakkelijk de namen gewaar kunnen worden van hen, die schuldig zijn aan de misdaad.

Want allen, die aan den moordaanslag hebben deelgenomen, zijn leden van die club."

Nadat hij een oogenblik gezwegen had, ging hij voort:

"Ik heb mij speciaal tot u gewend, omdat u, als de eerste ambtenaar van politie in Londen, mij het gemakkelijkst iemand kunt aanwijzen, wien wij deze moeilijke taak kunnen opdragen.

Ik mag niet verzwijgen, dat Zijne Majesteit de koning dien persoon hoogst dankbaar zou zijn en die dankbaarheid beloonen zal óf door het verleenen van een hooge ridderorde, óf door hem in den adelstand te verheffen. Een baronetschap, bij voorbeeld.

Het zou Zijne Majesteit voorts weinig moeite kosten om van de regeering voor dien dapperen persoon de toestemming te verkrijgen, de orde van den Kousenband te mogen dragen".

Een titel van adeldom en een ridderorde!... dat was iets voor Baxter. Hij dacht zich reeds een Engelsche lord te zijn, versierd met de ridderorde van de Kousenband.

Hij gevoelde, dat hij moed had. Zijn vastberadenheid kende geen grenzen meer. Zijn liefde voor zijn vaderland was grenzeloos.

En daarom verklaarde hij:

"Ik zelf zal dat doen, Uwe Doorluchtigheid. Ik zelf zal lid worden van de communistische kegelclub „Alle negen" en het zal mij gemakkelijk vallen, de namen gewaar te worden van de misdadigers, die lichtschuwende plannen smeden tegen den persoon van Zijne Majesteit den koning van Groot-Brittannië en Ierland."

De bejaarde vorst keek den hoofd-inspecteur een oogenblik aan, alsof hij niet dadelijk begreep, wat de chef van Scotland Yard gezegd had; spoedig echter kwam er een vroolijk lachje op zijn aristocratisch gelaat.

Hij sprong op, pakte den dikken Baxter beet en gaf hem, met tranen van ontroering in de oogen, een handdruk, die zoo stevig was, dat Baxter bijna ineenkromp van pijn.

Baxter stond op en keek zijn bezoeker eenigszins verlegen aan. Hij wist niet recht, wat men in een dergelijk geval moest doen, als een adellijk Russisch vorst, waarmede men eerst eenige minuten geleden kennis had gemaakt, zoo intiem werd. Of men voor deze eer moest bedanken of dat men ook een dergelijken handdruk moest geven.

De bejaarde voorname heer gevoelde zich zelf in een moeilijke positie. Want hij achtte zich verplicht, zich bij zijn slachtoffer te verontschuldigen.

"U wilt een oud man deze vrijpostigheid zeker wel vergeven, mijn beste en hooggeachte heer inspecteur van politie?" zei hij. „Doch uwe woorden maakten zulk een diepen indruk op mij, dat het mij onmogelijk was, om mijn gevoelens op een andere manier te uiten, dan ik gedaan heb.

"U weet niet, dat u mij, door uw belofte om naar de kegelclub „Alle Negen" te gaan, een groot genoegen hebt gedaan!

"U kunt zich niet voorstellen, hoe uw woorden een balsem waren voor de wonde in mijn gevoelig hart! Ik bedank u in naam van Engeland en van het groote, heilige Rusland, aan welks bloei en voorspoed u met zulk een edele zelfopoffering gaat medewerken en dat uit de handen der communisten moet worden gered.

"Nogmaals, weldoener van mijn vaderland — ik dank u!"

Bij deze woorden werden de oogen van den grijsaard vochtig.

Baxter was zóó opgewonden, dat hij eveneens heete tranen schreide. Verscheiden minuten schreiden de beide mannen. De een uit vaderlandsliefde, de ander van vreugde over den handdruk en den in het verschieft gestelden adellijken titel en de ridderorde van de Kousenband.

Het was, alsof een engel door het vertrek vloog — zulk een indrukwekkende stilte heerschte er in het ledige dienstlokaal.

De Russische vorst was de eerste, die zijn gevoel weer meester werd. Hij haalde zijn zakdoek voor den dag en droogde zich de oogen af. Baxter haastte zich, zijn voorbeeld te volgen. Daarna gingen beiden weer zitten, en de bejaarde vorst sprak met eene stem, die van aandoening nog eenigszins beefde:

"Vóór alles, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie, deze uitdrukkelijke voorwaarde: „Volstrekste stilzwijgendheid tegenover iedereen. Noch de Lord-Mayor, noch iemand anders in Londen mag te weten komen, voor welke zending ik u hier opzoekt.

"Probeer dus, om tot de kegelclub „Alle Negen" toegang te krijgen. Ik hoop, dat het u door uwe bekwaamheid moge gelukken. Zover men mij daarvan op de hoogte heeft gesteld, verstaan de goddelooze leden van deze club het uitmuntend om zich als brave en kleine burgers voor te doen. Zij zullen er zeker niets tegen hebben, dat u lid wordt, want zij zullen dadelijk begrijpen, dat er voor hen geen betere bescherming bestaat dan die van den eersten politie-ambtenaar van Londen.

"Niemand zal het wagen, hen van commu-

nisme te beschuldigen, als Phileas Baxter lid van hun club is."

De dikke Baxter was weer kalm geworden.

Hij liet zich door een der agenten het adresboek brengen, waarin de namen van alle clubs voorkwamen en ontdekte na lang zoeken het adres van de kegelclub „Alle Negen", die gevestigd was in Manchester Street 384, waar de leden iederen Zaterdagavond van negen tot elf uur bijeenkwamen.

Als bijzondere aanbeveling stond daarbij vermeld, dat er twee voortreffelijke kegelbanen waren, en dat men voor de kegeljongens niets behoefde te betalen.

„Dáár moet ik zijn!" verklaarde Baxter met bewonderenswaardige scherpzinnigheid. „Reeds den volgende Zaterdagavond zal ik mij in Manchesterstreet bevinden."

„En kom den daaropvolgenden middag bij mij," zei de bezoeker. „Ik woon in het Savoy-hotel en zal er een bijzondere eer in stellen,

als gij, waarde inspecteur van politie, een glas thee bij mij wilt drinken.

„U kunt mij dan tegelijkertijd uitvoerig vertellen, hoe de eerste avond in de communistische kegelclub is afgelopen. En dan zal het ons gemakkelijk vallen, om het samen eens te worden over alle maatregelen, die nog genomen moeten worden."

„Te veel eer. Te veel eer!" sprak het hoofd van Scotland Yard.

„En laat mij nu vertrekken, mijn beste vriend," hernam de vorst. „Ik zeg tot wederziens. En dat de Heer met u zij en met al uwe ondernemingen!"

„Amen!" sprak Baxter op beleefden en onderdanigen toon.

Daarop verliet de Russische vorst het bureau van den hoofd-inspecteur van politie. De dikke Baxter opende de deur voor hem en boog als een knipmes voor den voornamen ouden aristocraat.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Baxter de samenzweerder.

Het was drie dagen vóór het eerste bezoek, dat Baxter aan de gevaarlijke kegelclub wilde brengen. Deze dagen brachten hem onrust, nieuwsgierigheid, zelfbewustzijn en gespannen verwachting.

Hij had zich uit een „bibliotheek voor sport en spel" een boek gekocht, dat de techniek van het kegelspel behandelde.

Elk vrij uur gebruikte hij om zich op de hoogte te stellen van den inhoud.

Het hoofd van Scotland Yard bracht zelfs de drie eerstvolgende nachten niet met boemelen door, maar bleef thuis en boog zijn dik hoofd over het leerboek: „Onderricht in het Kegelspel". Het gelukte hem, eenige vakten te onthouden. En toen hij den volgende dag onder een dienststuk zijn naam moest zetten, schreef hij in plaats van Baxter het woord „Koning" of „Acht om de lamp!"

Hij trok zich hier echter niets van aan, want wat doet men al niet voor een adellijken titel of de ridderorde van den Kousenband.

Eindelijk was de groote dag aangebroken.

Baxter had de gelegenheid waargenomen en was reeds des morgens niet naar zijn bureau gegaan, opdat hij tijd en rust kon vinden zich op het oogenblik voor te bereiden, waarop zijn entrée in den kring van de communisten plaats zou vinden.

Toen de avond over de millioenenstad viel, deed Baxter zijn mooiste kleeren aan, wong zich een paar vuurroode glacé handschoenen over de dikke vingers, zette zijn cylinder op en wandelde als waardig lid van de kegelclub naar de plaats van zijn toekomstige heldendaden.

Het was een tamelijk beroekt lokaal in Manchester-Street, waar hij eindelijk aankwam. Al

de leden van de club „Alle Negen“ waren reeds aanwezig en zaten om een ronde tafel.

Baxter telde in het geheel twaalf personen — allen weldoorvoed, met ronde buiken en dikke hoofden. Zij zaten in hun hemdsmouwen en dronken het bekende Engelsche lichte bier, pale ale.

Met zekeren trots, den hoed in de hand, kwam Baxter nader, maakte een buiging en meldde zich aan als:

„De hoofd-inspecteur van politie Baxter, van Scotland Yard.“

Alle leden van de club stonden op, maakten een buiging voor het hoofd der politie van Londen en keken den nieuw aangekomene, met zijn mooie roode handschoenen en hoogen hoed, nieuwsgierig aan.

Na een oogenblik zwijgens vroeg Baxter op officieelen toon:

„Wie van de heeren is voorzitter van deze club?“

Het duurde een poosje, vóórdat de weldoorvoede gentlemen begrepen, wat de geweldige eigenlijk meende en wat hij bedoelde met het woord „voorzitter“.

Maar spoedig keken aller oogen naar een zeker persoon, die zeer corpulent was en nog minder haren op zijn hoofd had dan de andere clubleden.

Deze heer boog nog eens voor den hoofd-inspecteur en maakte zich toen bekend als de voorzitter.

„Smitson — Jim Smitson,“ zei hij. „Ik ben handelaar in darmen en woon in Lancaster-street.“

„Ja, ja,“ dacht Baxter, handelaar in darmen, dat weet ik wel beter, ik zal je wel te pakken krijgen en je net zoo lang laten ranselen tot de darmen uit je lichaam rollen! Darmenhandelaar! Het mocht wat! Wacht maar, mannetje!“

Hij zeide dit echter niet, maar verklaarde blijde te zijn dit te vernemen en was vast besloten, den dikken Mr. Smitson tot zijn vriend te maken.

„De heeren zullen er zich misschien over verwonderen, dat ik hier verschijn,“ zei hij, „en ik geloof, dat het om misverstand te voorkomen, noodig is, u de reden mede te deelen, waarom ik mij hier bevind“.

Al de gentlemen waren dit met hem eens, want zij knikten toestemmend met hun dikke hoofden.

Daarop deelde Baxter hun het volgende mede:

„Ik ben een groot liefhebber van het kegel-

spel. Dag en nacht heb ik er over nagedacht, kegelen te leeren. Zelfs in mijn diensturen komt die wensch geregeld weer bij mij op en daarom heb ik besloten, lid te worden van de club „Alle Negen“.

„Hier, in tegenwoordigheid van eerbare, vaderlandslievende burgers van de goede stad Londen te kegelen, — o, ik kan mij niets mooiers, niets verheveners en beters denken!

„Daarom verzoek ik u mij voor te dragen als candidaat, om lid te worden van uw club; al is het voor eerst ook maar voor een proeftijd van vier weken, of desnoods als kegeljongen.“

Overtuigd van de indrukwekkendheid zijner woorden, zweeg hij nu. De leden van de club keken hem ontroerd aan. Daarop keken zij naar hun voorzitter. Deze begreep hen, nam zijn bierglas in de hand en riep met een dreunende basstem:

„Ons nieuw lid, de hoofd-inspecteur van politie Baxter, de grootste man van de twintigste eeuw — dat hij leve!“

„Dat hij leve!“ schreeuwden de leden van de club „Alle Negen!“ en bleven dit doen, tot zij heesch en schor waren.

Baxter nam plaats op een leeg staanden stoel en men begon opnieuw te drinken.

Later werd er gekegeld, waarbij Baxter toonde, dat hij een meester was in het gooien van „poedels“.

Hij kon dezen avond weinig merken van het communisme der clubleden, maar dit deed niet de minste afbreuk aan zijn goede luim.

Het sprak immers van zelf, dat deze lieden zich er ten zeerste voor in acht zouden nemen om iets door woord of daad aan hun nieuwen en gevaarlijken vriend te laten merken.

Het resultaat van deze eerste bijeenkomst was, dat alle leden van de kegelclub dronken geraakten.

Toen Baxter ten slotte, als de laatste man, slingerend naar huis balanceerde, verbeeldde hij zich, dat hij een zeer voornaam persoon was.

„Wacht maar“, dacht hij, „ik zal jullie wel krijgen!“

En toen een auto, die de electriche stralen van haar lichten helder vooruitwierp, Baxter voorbijreed, nam hij zijn hoed af en maakte een beleefde buiging.

Den volgenden middag om vijf uur verscheen de hoofd-inspecteur van politie in Hotel Savoy. Zijn hoofd was weliswaar nog eenigszins beneveld door het vele bier, dat hij

den vorigen avond gedronken had, maar toen hij de met zware tapijten belegde trap naar de eerste étage opklom, waar de voorname Russische heer zes kamers bewoonde, verzamelde hij al zijn krachten, zoodat hij in normalen toestand voor den vorst verscheen.

Aan de zijde van den Russischen vorst bevond zich een jong, elegant heer, die aan hem voorgesteld werd als baron Charly Korsakoff, particulier-secretaris van Zijne Doorluchtigheid.

Deze jonge man scheen goed te kunnen zwijgen, want hij sprak geen woord.

Alleen toen Baxter den bejaarden vorst, op diens uitdrukkelijk verlangen, zijn bezoek aan de kegelclub „Alle Negen” schetste, scheen de baron zóó uitgelaten vroolijk te zijn, dat de hoofd-inspecteur van politie hem herhaaldelijk schuw aankeek.

„Ezel!” dacht hij bij zichzelf.

De vorst was intusschen zeer tevreden over de wijze, waarop Baxter zijn entrée gemaakt had in de communistische club.

Hij drukte nu en dan het jonge lid van de kegelclub de hand.

„Dat hebt u goed gedaan, mijnheer Baxter, precies zooals ik het van u verwacht had!” zei hij. „Als u zóó voortgaat, zult gij nog eerder dan gij denkt in het bezit zijn van al datgene wat wij wenschen te weten.”

De hoofd-inspecteur van politie, die zich door deze woorden zeer gestreeld gevoelde, antwoordde:

„Wees onbezorgd, Uwe Doorluchtigheid, de kerels zullen mij niet ontkomen. Ik heb gisteravond reeds eenig succes gehad, men heeft mij namelijk tot secretaris van de club benoemd. Daardoor word ik natuurlijk de namen van alle personen, die leden van de club zijn, en hunne woonplaatsen, gewaar.

„Ik zal niet in gebreke blijven, mij alles ten nutte te maken.”

De bejaarde vorst kon geen woorden vinden om Baxter te prijzen; hij keek hem verwonderd aan.

Na een oogenblik gezwegen te hebben, zei de hij:

„Waarde vriend, wees er heilig van overtuigd, dat Zijne Majesteit uw diensten naar waarde zal weten te schatten; koninklijke rechtvaardigheid en dankbaarheid zullen zeker niet in gebreke blijven om mannen zooals gij er een zijt in den adelstand te verheffen!”

Dit was ongeveer alles wat Baxter op dezen gedenkwaardigen middag hoorde. Al het andere, wat de vorst nog tot hem zeide, ging zijn

ooren voorbij, zonder dat hij er verder op lette.

Hij gaf niets anders ten antwoord dan nu en dan: „jawel”, „zeker”, „dat spreekt van zelf”, en was blij toen hij afscheid had genomen.

Graaf Baxter! — Phileas Graaf Baxter, erfelijk lord van Scotland Yard! — zou men aan zoiets kunnen denken zonder van trots en vreugde waanzinnig te worden? ! !

Maar zulk een geluk moest men toch eerst verdienen.

Toen hij door de vestibule van het hotel op straat gekomen was, balde hij zijn vuisten en knarste hij op de tanden.

De kegelclub „Alle Negen” zou zeker niet lachen. Hij zou de leden wel onder den duim krijgen? ! !

.....

Ongeveer veertien dagen daarna ontving secretaris Marholm een brief van den volgenden inhoud:

Geachte inspecteur Marholm!

Ik zie mij genoodzaakt, uwe hulp in te roepen.

Uw chef, de hoofd-inspecteur van politie Baxter, is sedert veertien dagen lid van de kegelclub „Alle Negen”. Deze club heeft haar vergaderplaats in de Manchester-street 384 en vergadert daar iederen Zaterdagavond van negen tot elf uur.

Het kegelspel is in deze club niets dan een voorwendsel, het is in werkelijkheid een vergaderplaats van de gevaarlijkste Russische communisten, die propaganda maken voor hun denkbeelden en idealen en dus als staatsgevaarlijk zijn te beschouwen.

Dat echter doen zij niet alleen. Zij begeben zich ook op nog veel gevaarlijker terrein door een aanslag tegen het leven van den Koning van Engeland te smeden. Dat is iets, dat zelfs de bekende Engelsche gastvrijheid niet kan dulden.

Ongetwijfeld zou dezen samenzweersders reeds lang het verblijf in dit land ontzegd zijn en aldus een einde gemaakt zijn aan hun gevaarlijke propaganda, indien niet genoemde hoofd-inspecteur van

politie lid van hun club was geworden. Baxter is echter niet alleen lid van deze club, maar tevens secretaris. Wat dien man er aanleiding toe heeft gegeven om lid te worden van deze vereeniging van misdadigers, is voor mij en zeker ook voor u een raadsel.

Eén ding weten wij echter beiden wel en dat is: dat hier dadelijk de noodige maatregelen moeten worden genomen.

Morgenavond vergadert de club weer.

Van u, als Koninklijk Engelsch ambtenaar verwacht ik, dat gij de middelen weet te vinden, om een eind te maken aan het misdadige streven van uw gewetenloozen chef.

Als er een gerechtelijk onderzoek mocht worden ingesteld, dan verzeker ik u op mijn woord van eer, dat ik mij persoonlijk bekend zal maken en de aanklacht met bewijzen staven.

EEN GETROUW PATRIOT."

De „vloot" las den brief verscheiden malen met aandacht door, berook het sterk geparfumeerde papier, bekeek opmerkzaam het elegante schrift van het adres en de fraaie letters van de getypte missieve, stak den brief eindelijk weer in de enveloppe en borg dien zorgvuldig in den borstzak van zijn jas.

Marholm was vast besloten, de raadselachtige zaak stipt en nauwkeurig te onderzoeken. Daar moest hij méér van weten!

Wat er nu volgde, kunnen wij in weinig woorden vertellen.

Den volgenden avond, omstreeks tien uur, reden twee auto's, met politie-agenten bezet, door Manchesterstreet.

Voor het huis no. 384 hielden zij stil.

De „vloot" liet alle uitgangen bezetten, drong daarna met twintig manschappen door in een der achtervertrekken van het gebouw, waar de leden van de kegelclub „Alle Negen" om de ronde tafel zaten, met Baxter in het midden.

Niemand van het waagde het, een woord te zeggen; alleen Baxter schreeuwde als een krankzinnige.

Maar Marholm, die alles, wat in den anoniemen brief stond, bewaarheid zag, gaf niets toe en zodoende moesten alle leden van de

kegelclub, hoofd-inspecteur Baxter inbegrepen, naar het hoofdbureau van Scotland Yard.

De overige leden van de club, die hun identiteit konden bewijzen, werden den volgenden morgen weer vrijgelaten; alleen Baxter bleef voorloopig in arrest. Men doorzocht zijn schrijfbureau en daarin vond men verscheidene brieven, onderteekend met den naam Tscheraneff, waarin allerlei geheime aanwijzingen voorkwamen over communisten, den Koning van Engeland, Rusland enzovoorts.

Toen ten slotte nog bleek, dat Baxter gedurende de laatste weken drukke samenkomsten had gehad met een zekeren vorst Tscheraneff, dat deze heer echter een dag voor de arrestatie van den hoofd-inspecteur uit het Savoy hotel vertrokken was, zonder dat men wist waarheen, toen werd er rechtsingang wegens hoogverraad tegen Baxter verleend.

Een maand later zou de zaak voor de rechtbank behandeld worden.

Wij zullen over deze maand hechtenis zwijgen. Wij willen niet verhalen hoe het hoofd-inspecteur Baxter te moede was, toen hij daar 28 dagen aan één stuk moest doorbrengen in een cel, welke voor hen, die zich in voorarrest bevinden met alle gestrengheid, waarover de wet beschikt, is in gereedheid gebracht.

Baxter sliep op een harde brits, kreeg zeer onvoldoende en voorzeker geen lekker eten, terwijl hem ter ontspanning slechts gevangenisboeken werden verstrekt, die hem niet amuseerden, maar waarin hij wél kon lezen, hoe hij zich, waneer hij in de maatschappij was teruggekeerd, behoorde te gedragen, om niet weer in handen van de politie te vallen.

Die vier weken gevangenis waren een moreele en fysieke marteling voor Baxter. In het begin vroeg hij zich af waaraan hij dit verdiend had, daar hij toch onschuldig was, maar naar mate de tijd verstreek en hij uren lang zat na te denken over het leven, dat achter hem lag, zag hij in, dat hij vele fouten had. Hij herinnerde zich nu met gewetenswroeging, dat hij vaak zeer onaangenaam was tegen zijn trouwen secretaris inspecteur Marholm en nam zich voor wanneer hij in vrijheid zou zijn gesteld, wat kameraadschappelijker met den goeden vent om te gaan.

Ook kwam hem in de gedachte hoe vaak hij zijn nachten verboemeld had en hoe dikwijls hij teveel aan Bacchus had geofferd.

Aldus waren deze vier weken toch niet verloren, want het was voor Phileas Baxter een ware louteringstijd, daar hij zich voornam voortaan solider te gaan leven en in allen ernst

zijn best te gaan doen, om den meester-dief, den Grooten Onbekende, met andere woorden: John Raffles, te achterhalen en te arresteeren.

Intusschen duurde Baxter die vier weken voorarrest eindeloos.

Maar aan alles komt een einde en zoo ook aan deze kwelling.

Eindelijk ontving Baxter in de eenzaamheid van zijn cel bericht, dat zijn zaak den volgenden dag zou voorkomen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Raffles als redder.

De kleine gerechtszaal van het paleis van justitie, de beroemde Londensche Old Bailey, was op den bewusten dag stampvol. Ieder die zich maar een toegangskaart had weten te verschaffen, was natuurlijk aanwezig, om dit laatste bedrijf van den verraderlijken hoofd-inspecteur persoonlijk bij te wonen.

Op de galerijen verdrong men zich. Al deze honderden menschen waren druk met elkander over de zaak aan het redetwisten — de groote zaal geleek veel op een reusachtigen bijenkorf.

Gedurende de vier weken sedert Baxters arrestatie, hadden Londensche couranten getracht elkander in sensatie-artikelen te overtreffen.

Een hoofd-inspecteur van politie te Londen, lid van een vermomde communistische club — dat was een voorval zooals de hoofdstad der Vereenigde Koninkrijken sedert menschenheugenis niet beleefd had!!!

De spanning van het Londensche publiek had haar hoogtepunt bereikt.

Op de groote binnenplaats van het gebouw van justitie verdrongen zich groepen nieuwsgierigen, die door de volte in het gerechtsgebouw niet meer konden toegelaten worden en nu in de open lucht op den uitslag van het sensatieproces wachtten.

Binnen in de zaal werd het hoe langer hoe onrustiger. De gerechtsdienaars hadden moeite, de opgewonden menigte eenigszins in bedwang te houden.

De komst van de leden der rechtbank maakte aan al dat lawaai al heel spoedig een einde. Er heerschte ogenblikkelijk een diep stilzwij-

gen. De president gekleed in zwarten tabbaard en het hoofd gedekt met den plechtigen traditioneelen witten pruik van geitenhaar en geflankeerd door twee rechters in een dergelijk ambtscostuum, nam achter de groote, groene tafel plaats en nam de gezworenen de gebruikelijke eeden af.

Daarna verklaarde de president de zitting voor geopend en gelastte den beschuldigde binnen te brengen.

Baxter verscheen, rechts en links begeleid door twee politie-agenten, die aan beide zijden van hem op de bank der beschuldigten plaats namen.

De officier van justitie begon nu den beklagde te ondervragen.

„U bent de hoofd-inspecteur van politie Phileas Baxter van Scotland Yard?" luidde de eerste vraag.

„Jawel," antwoordde de beklagde met moeite en met een stem, alsof hij een aardappel in de keel had.

„U wordt beschuldigd, met Russische communisten in betrekking te hebben gestaan en lid geweest te zijn van de communistische kegelclub „Alle Negen", ging de officier van justitie voort. „Bekent u zich daaraan schuldig gemaakt te hebben?"

„Ja! Doch ik handelde op hooger bevel," luidde het antwoord.

De president keek verbaasd op.

„Op wiens bevel?" vroeg hij.

Een lang talmen. Daarna:

„Ik handelde naar een rechtstreeksche opdracht van Zijne doorluchtige Hoogheid den Kroonpretendent van Rusland."

Op hetzelfde oogenblik weerklonk door de zaal een ironisch gelach.

De president stooft op en zeide:

„Ik verbied het publiek ten strengste, zich goed- of afkeurend uit te laten. Anders zal ik mij genoodzaakt zien, de zaal onmiddellijk te doen ontruimen!”

Daarop ging hij weer zitten en wendde zich tot den hoofd-inspecteur van politie, zeggend:

„Beklaagde, het is u toch geen ernst met te verklaren, dat de kroonpretendent u persoonlijk heeft opgedragen, om lid te worden van de kegelclub „Alle Negen”?”

„Persoonlijk niet,” antwoordde Baxter, „maar door tusschenkomst van een bemiddelaar, dien hij naar mij toezond, een bejaard voornaam heer.”

En nu vertelde Baxter de geheele geschiedenis, onder anderen ook zijn eerste bezoek in de kegelclub „Alle Negen”.

En ten slotte zeide hij:

„Tot aan het laatste oogenblik vóór mijn arrestatie heb ik van communistische kuiperijen en samenzweringen onder de leden van de club volstrekt niets kunnen bemerken.”

Men hoorde in de zaal een vreemdsoortig hoesten en snuiven.

De president bladerde eenige oogenblikken in de voor hem liggende stukken. Toen ging hij verder.

„Deze zoogenaamde „bemiddelaar” die u, volgens uwe verklaring, ook in het Savoy hotel bezocht, gaf zich tegenover u uit als de Russische vorst Tscheraneff?”

Baxter nam een beleedigde houding aan en zei:

„Hij gaf zich daar niet voor uit, maar was het inderdaad wel. Want hij legde mij zijn legitimatiepapieren voor, die volkomen in orde waren.”

De president haalde de schouders op en vroeg:

„Kunt u mij dan misschien een reden opgeven, waarom deze vorst Tscheraneff een dag vóór uw arrestatie spoorloos verdween en niet meer te vinden is?”

Baxter trok een gezicht, alsof hij droomde. Gedurende den ganschen tijd van zijn voorarrest had hem slechts deze hoop bezielde: dat zijn bejaarde, voornaam beschermer hem niet in den steek zou laten, maar dat hij op den dag der terechtzitting zou verschijnen en alles ophelderen.

En nu was deze spoorloos verdwenen!

Toen ten overvloede de officier van justitie er nog aan toevoegde:

„Ik mag u niet verzwijgen, beklagde, dat uwe kansen zeer, zeer slecht staan,” was het weerstandsvermogen van den hoofd-inspecteur van politie gebroken.

Dikke tranen vloeiden uit zijn oogen. Hij hief de handen omhoog, vouwde ze te zamen en jammerde:

„Ik ben geen communist, ik ben geen misdadiger. Ik zweer, dat ik een fatsoenlijk, onschuldig mensch ben!

„Ik bid u, mijnheer de president, geloof mij, dat ik mij nooit in de zaak had gemengd, als ik had geweten, dat de vorst Tscheraneff mij zoo schandelijk in den steek zou laten!”

„Wat verlangt gij toch, en waar komt gij zoo onverwacht van daan?” vroeg de president plotseling verbaasd en keek daarbij naar een geheel anderen kant.

Baxter keek eveneens naar rechts.

En toen riep hij bijna juichend uit:

„Daar is hij tóch — de vorst Tscheraneff!”

Inderdaad... naast de tafel der rechters stond plotseling de voornaam Russische heer, die zich bij Baxter had aangemeld als vorst Tscheraneff. Er was plotseling achter in het publiek eenig rumoer ontstaan, doordat een der het laatst binnengekomen menschen, een heer met eerwaardig uiterlijk en aristocratisch voorkomen, zich naar voren had gewerkt.

Dat had natuurlijk eenige protesten ten gevolge gehad van hen, die zich hierdoor verongelijkt meenden, maar daar had die heer zich niets van aangetrokken.

Hij had zich geheel en al naar voren gewerkt, was toen met een vlugheid, die men zeker niet van een reeds zoo bejaard heer zou hebben verwacht, over het hekje van de balie gesprongen en had zich met den hoed in de hand voor de rechters geplaatst, welke houding aan den rechter de bovenstaande vraag had ontlokt.

Het was in de zaal zoo stil geworden, dat men gemakkelijk een speld had kunnen hooren vallen.

De spanning had nu haar toppunt bereikt, toen de elegante vreemdeling, met een lichte buiging voor den president, die nog altijd zijn tegenwoordigheid van geest niet terug had gekregen, sprak:

„Ik ben hier gekomen, om den beklagde van de schandelijke verdenking, die op hem rust, te bevrijden.

„Ik verklaar hierbij onder eede, dat deze dwaze geschiedenis van de communistische kegelclub „Alle Negen”, van den mislukten aanslag en van mijn bijzondere opdracht van den

Russischen troonopvolger, uit de lucht zijn gegrepen.

„Ik wilde mij alleen met hoofd-inspecteur Baxter een kleine grap veroorloven en was er eigenlijk zelf een weinig verbaasd over, dat hij zich zoo gemakkelijk liet beetnemen!”

Doodelijke stilte volgde.

De getuigen keken Baxter met een strakken blik aan.

De president streek zich verscheidene malen langzaam over den pruik, alsof hij niet wist, wat hij nu moest aanvangen.

Hij vond dat hij zich in een zeer belachelijke positie bevond. Maar hij fronste dreigend het voorhoofd en zette een zeer ernstig gezicht.

Eindelijk sprak hij:

„Gij hebt u tegenover den beklaagde als vorst Tscheranefff uitgegeven?”

De aangesprokene maakte een eerbiedige buiging:

„Gij hebt het juiste woord gekozen, mijnheer de voorzitter, — ik gaf mij daarvoor uit. Maar dat is ook alles. Want, wat noch gij, noch de hoofd-inspecteur van politie schijnt te weten — de echte vorst Tscheranefff werd twee maanden geleden door een Russische studente te Monte Carlo, wegens versmade liefde, doodgeschoten. Hij was een van mijn beste vrienden.”

De oogen van den president vlamden nu van eerlijken toorn.

„Hoe komt gij dan nu aan de legitimatiebrieven, waarvan de beklaagde daarjuist sprak?” vroeg hij op scherpen toon.

„Op de eenvoudigste manier,” klonk het kalme antwoord. „Ik vond den vermoorden vorst eenige oogenblikken nadat het doodelijke schot gevallen was en stak de legitimatiepapieren van den doode bij mij.”

„Om ze voor een minderwaardig spel te gebruiken en den naam van den ongelukkigen vorst voor eeuwig belachelijk te maken!” — riep de president uit, terwijl zijn hand beefde en hij zeer gebelgd opsprong.

De voorname Rus maakte nogmaals een buiging en zei:

„Zeer juist, edelachtbare. Ik vervulde daarmee de laatste wenschen van den doode.”

„Ik begrijp u niet!” zei de president.

Een koel, hooghartig schouderophalen.

„Het spijt mij, geen verdere verklaringen te kunnen geven,” zei deze nieuwe getuige.

„Zoo, natuurlijk....” sprak aarzelend de president en ging weer zitten. De slag was raak geweest.

Toen verscheen een peinzend lachje om zijne lippen.

„U weigert dus beslist, nadere verklaringen omtrent uw persoon te geven?” vroeg hij.

Ook nu glimlachte de gevraagde beleefd en beminnelijk.

„Neen, edelachtbare,” klonk het ten antwoord. „Ik zou het mijzelf nooit kunnen vergeven, als ik zoo weinig de plichten van een gentleman in acht nam.”

„En wie bent u dan?” vroeg de rechter.

Nu tilde de vreemdeling de linkerhand een weinig op, waaraan een kostbare diamant glinsterde en zei:

„Mag ik zoo vrij zijn mij aan u voor te stellen....”

Een snelle greep — baard en pruik vlogen af.

Een elegante buiging.... een secondenlange, zenuwachtige pauze.

„John Raffles!....”

En op de scherp geteekende gelaatstrekken van den vreemdeling speelde een overmoedig ironisch lachje.

Daarna — ja — wat toen gebeurde, daarvan kon zich later eigenlijk niemand meer iets herinneren.

De Groote Onbekende had zich bliksemsnel omgekeerd, de rij van politieagenten, die achter hem stonden, had hij op zij geduwd en met twee groote stappen was hij aan den uitgang der zaal.

En juist toen de president opsprong en met een van ontroering heesche stem schreeuwde: — „niet doorlaten!” — vloog de groote glazen deur open en verdween de onbekende getuige daardoor.

Alsnu ontstond een geweldig tumult.

In de gerechtszaal werd het oproerig; men raasde, brulde, schreeuwde, juichte, alles door een, terwijl de president tevergeefs trachtte stilte te verkrijgen door met den voorzittershamer op het blad van zijn lessenaar te trommelen.

Baxter, in het bankje der beschuldigten, was van de emotie flauw gevallen. Dat was nu eindelijk voor het eerst van zijn leven, dat hij van aangezicht tot aangezicht met den Grooten Onbekende stond en dien éenen eersten keer kon hij niets uitrichten, daar hij gevangene was en in het bankje der beschuldigten stond onder bewaking van twee politieagenten.

Zooals gezegd, was hij van emotie flauw gevallen en toen de agenten dat zagen, lieten zij hun hoofd-inspecteur, die buitendien ge-

bleken was onschuldig te zijn, als een hoopje vuil goed liggen en snelden dwars door de tierende menigte naar den uitgang en begonnen een woeste achtervolging.

Het gerechtsgebouw was heel groot en men moest verscheidene gangen door om de poort te bereiken. Er werd vanuit de zaal naar de portiersloge getelefoneerd om den vluchteling daar vast te houden.

Maar alles tevergeefs, want juist toen de portier met den veldwachter, die bij hem zat, en ook de agenten uit de gerechtszaal kwamen aandraven, zag men een gestalte de hardsteenen treden van de stoep afsnellen, hoorde men het portier van een auto dichtslaan en zagen de verblufte mannen nog juist een mooie, gelakte auto in een stofwolk den hoek der straat omslaan.

De Groote Onbekende was voor de zooveelste maal aan de handen der politie ontsnapt en zou de Groote Onbekende blijven.

In de gerechtszaal zelf was het nog lang niet kalm geworden en het lawaai begon opnieuw, toen een der aanwezigen het in zijn hoofd kreeg op een bank te gaan staan en te roepen, zóó luid, dat het tot in alle hoeken van de zaal te hooren was:

„Three cheers for John C. Raffles....”

En „Raffles!.... Raffles!”.... brulden honderden geestdriftige stemmen. De president liet de zaal ontruimen. Er ontstond een gevecht met de politie, dat op straat werd voortgezet. Er verliepen nog verscheiden uren, vóórdat de gemoederen weer tot kalmte gekomen waren.

De extra-edities der dagbladen, die al spoedig verkocht werden, luidden:

De communistische kegelclub!

Graaf Baxter, de communistenvreter!!

Vorst Tscheraneff, de speciale afgezant van den Russischen troonpretendent!!

„Raffles bevrijdt den hoofd-inspecteur van politie!!!

„Raffles verschijnt vrijwillig voor het gerecht!!!

„Baxter — Raffles — Tscheraneff — Allenegen!” — — dat schreeuwde men door elkan- der, er werd gespot, uitgejouwd!

De naam van den doode van Monte-Carlo had opeens een internationale beroemdheid gekregen.

Wera Iwanowna Tscheraneff was gewroken! —

— Lord Edward Lister had zijn belofte gehouden!

Baxter werd natuurlijk onmiddellijk in vrijheid gesteld.

Hij nam een langdurig verlof.

Toen hij weer op zijn bureau terugkwam, vond hij daar een brief, waarvan de inhoud luidde:

„Mijn beste Baxter!

Van den adellijken titel en de beloofde Kousebandorde is helaas nu niets gekomen. Maar wij hebben elkaar toch stevig de hand gedrukt. Dat deed goed!!! Want eerlijk gezegd, beste vriend — was het toch een heel aangename gewaarwording voor je, dat jouw sedert jaren gekoesterde wensch, mij eens recht innig in de armen te drukken, vervuld is geworden! Niet waar? Het was heerlijk!

Vergeet vooral nooit uw

JOHN RAFFLES.”

P.S. Tot den volgenden keer!”

De volgende aflevering (No. 99) bevat:

REPORTERVRIENDEN

Pakkend!

Sensationeel!

Boeiend zijn de avonturen van den beroemden Amerikaanschen Detective

NICK CARTER,

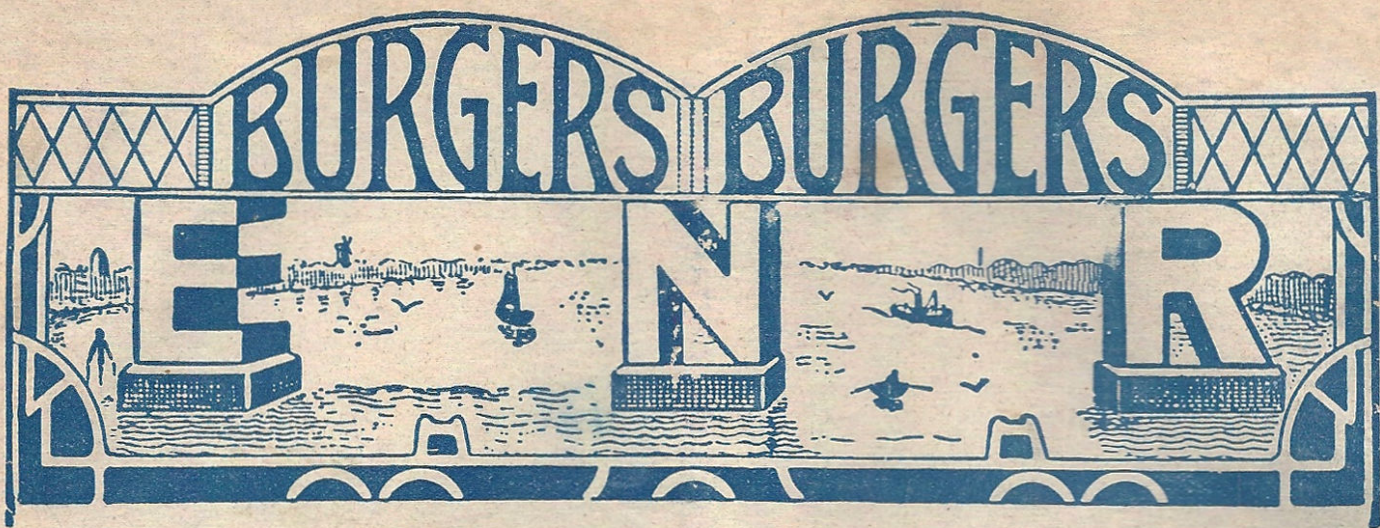
het mooiste wat ooit op het gebied van Detective-verhalen verschenen is.

Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Prijs per aflevering 10 CENT.

Te bekomen in den boekhandel
en bij den Uitgever

Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te Amsterdam.

Ringlagers deugen niet,

tenzij zij op de meest nauwkeurige wijze
in toepassing gebracht worden, zooals bij de

Burgers E. N. R. Rijwielen

⌘ model 1913. ⌘

De krachtsbesparing is **zóó groot**, dat wij die
niet in procenten kunnen uitdrukken. —————

Één proeftocht overtuigt U!!